

Uši a Vítr

ZA LUBEM | PODIVUHODNÉ NECESTY | DÝMEM | Z CHACHAROVA SUDU | KRAJNÍ A FILMOVÉ OKÉNKO | EVANGELIUM ŠTÁTĚHO LUKÁŠE | ÚHLY POHLEDU | PÓVÍDKA

Rozhovor: Lada Buchta

Rozhovor s Ladou Buchtou z Krnova (ex Diletant music orchestra, Mimostojící, Hasta Luego, nyní Hovězí Křídla) pro lednové číslo novin Uši a Vítr, které vychází k pravidelné slavnosti „Homér's Memorial“ v brněnském klubu Paradox.

Krnov! mám ho spojený s nádherným věkem jinošství, kdy jsme tam s přáteli jezdili (oba jsou po smrti), Cvilín! pobraniční město, bodně zchátralé, ale oživující zvláštním duchem „vybydlenosti“, myslím, že dodnes dobře pocítovaným, psala se léta 69, 70. Žil jsi vždycky v K.? jak Tě to město formovalo? tehdy – a nyní? jako člověka? muzikanta?

Ano, narodil jsem se v Krnově, dětství jsem prožil s ostatními pořád venku, matky nám házely krajíce chleba z okna, když přišel hlad. Chodili jsme na výpravy za město (Tebou zmiňovaný Cvilín, ale taky Ježnický vrch a Vrch Petra Bezruče, zvaný Mohyla), kde to vždy hrozilo střetem s místními cikány, a taky to tak bylo. Ale nic závažného, občas někdo přišel s rozbitou hlavou. Taky tu žila početná řecká komunita, která podle mého město obohacovala svou odlišnou mentalitou. Kolem šestnáctého roku jsem začal pocítovat takovou nějakou vnitřní prázdnotu, která se vždy stejně vracela, jako vytrácela, nedělo se tu nic kloudného, v zimě depka.

pokračování na straně 2

Homér's Memorial

14. ledna 2017, divadelní studio Paradox, šestý ročník vzpomínkového festivalu na brněnského básníka Pavla Homéra Ambrože, neodmyslitelné součásti neviditelného kulturního Brna, brněnského undergroundu.

Program festivalu:

18:00 Čočka

Legendární agrofolkpunková kapela z Křepic, která před lety nahrála společně s Pepou Klíčem desku k poctě Homéra s názvem „Homérovi“ zahraje na úvod festivalu.

19:00 Ťovajz & spol.

Zhudebněná poema Milana Kocha „Hóra Láv“. Nejčastěji interpretované pásmo sestavy kolem Ťovajze, tentokrát v obměněném složení. Autorem hudebního pásma je samozřejmě Vítězslav Ťovajz Holata, recitace Radim Babák.

20:00 Čerství natřeno

Jihlavská kapela hrající od poloviny 80. let s přestávkami dodnes. V roce 1994 vydali desku „Chcípl pes“. V aktuálním čísle revue Dno vychází jako bonus jejich nová deska.

21:00 Česnekový palice

Lada Buchta, foto archiv LB.

Psychoaktivní těleso Česnekový hlavy má svého skromnějšího brášku Česnekový palice, případně Česnekový glocny. Primášem je česnekový guru Luboš Vlach, kterého zpravidla na akordeon doprovází Radim Babák. Společně s Markem Sobolou bude pokřtěno 25. číslo revue DNO a bude pokřtěna kniha „Intergalaktické ego“ – společné to dílo Luboše Vlacha a Jiřího Kačura.

22:00 Putrescin

Poté, co kapela Já jsem poznal... ukončila svoji činnost, sestavil Libor Poznámká Pospíšil nové těleso – název Putrescin vymyslel jejich bubeník, toho času student chemie (putrescin je plyn vznikající při tlení mrtvol – tzv. hnilobný zápach). V sestavě dále najdeme kytaristu Staňu Vodu a saxofonistu Mirka Švejdu.

23:00 Hovězí křídla

Kapela vznikla na troskách krnovské kapely Hasta Luego. Hrají v sestavě Milan (ex Otřes, Diletant music orchestra, Hasta Luego) na basu a vokály a Lada Buchta (ex Diletant music orchestra, Mimostojící, Hasta Luego) na kytaru a automatického bubeníka.

Anketa

Měl by jednotlivec, kumštýř, kapela vystupovat na veřejném předvolebním mítinku pro podporu určitého kandidáta a jeho strany?

Na to je ale jednoduchá odpověď. Pokud to stojí té kapele za to, ať si zahraje, ale riskuje, že ji budou lidi spojovat s nějakou pitomou stranou.

(Miloš Kocman – Stompin' dog)

Tak předně se nebudu vyjadřovat k tomu, co by umělec měl. Nic mi do toho není, ať si každý dělá, co chce a chová se slušně. A za sebe mohu říct, že jsou mi jakékoli politické mítinky jakékoli politické strany upřímně protivné a proti srsti. Na žádném jsem nehrál, nehraju a hrát nebudu. A kdybych to zjistil až na místě, co je to za akci, tak bych zkrátka nevystoupil. To, že bývají dobře placené, je jistě možné, ale nepodstatné. Slušnost by měl každý hledat nejdřív u sebe.

(Tomáš Schilla – Krch-off, DG307)

Proč by neměl. Naopak já umělce, kteří mají politické názory, s kterými souhlasím i já, preferuji při koncertech. Jsou to také lidé. Pravda ovšem je, že vystupovat na mítinku politické strany je jedna věc a prezentovat veřejně svůj politický názor je věc druhá. Politická strana dneska má nějaký názor a vede ji nějaká osobnost, a po pár měsících či letech všechno může být jinak. Já osobně bych na žádné straně nevystupoval. Snad na mítinku své strany. Já mám obecně hlubokou nedůvěru k politickým stranám zde. A je jedno, jestli se jedná o pravici či levici. Kvůli pravici, která byla nenažraná a nechala se zkorumpovat, jsme dneska tam, kde jsme.

(Stanislav „Guma“ Pitaš – chartista, hostinský, organizátor kulturních akcí)

Mluví jen za sebe, já bych nikdy nevystoupil na podporu či za honorář na žádné akci jakékoli politické strany či hnutí, neb to považuji za estrádní zhovadilost... o čem bych asi přemýšlel jako ortodoxní pacifista, by byla protiválečná akce, ale ani to nevím jistě.

(Havran – Nicmoc Kvintet)

Rozhovor: Krátce a úderně

(pokračování ze strany 1)

Moji rodiče vlastně nebyli původní Krnované, takže ty historické, bych řekl rodinné, vazby tam nejsou. Takže nejsem úplně takový krnovský patriot, dovedu si představit, že bych se narodil v jiném městě (pocházíme z Poruby), ale v Krnově jsem narazil kolem roku 1986 na zásadní lidi, kteří mě ovlivnili. Vencu Malík, který už je bohužel po smrti. Zásadní distributor desek, elpíček, otevřel mi obzory. Poznal jsem Residents, Sonic Youth, Beefhearta, Lydii Lunch a taky mé dnes velké oblíbence Napalm Death. Jezdil jsem si pro ně na kole do nedalekého Úvalna. Měl jsem je půjčené vždy na týden na nahrání na kazetu. Tok elpíček jsem nikdy neznal přesně, jen vím, že to bylo po ose Polsko-Úvalno-Valmez a někam dále. Druhým zásadním člověkem byl Ctibor Navrátil, zvaný Boroš, který nás zásoboval Voknem a podobnou literaturou. StB se celou dobu snažila ho marně někam „deportovat z okresu“. Boroš se svými přáteli založil Hnutí Diletant, z čehož jako vedlejší produkt vznikla kapela Diletant music orchestra, o které se traduje, že ji všichni znají, ale nikdo ji neslyšel. Koncertů jsme odehráli asi 5, jeden dokonce v Praze (cca v roce 88), i když výjezdů bylo více, ale ne vždy na hraní došlo. Kapely hrály tak dlouho, než přijeli příslušníci. DMO mělo cca po patnácti letech koncert a vznikla i video nahrávka. Byla tu taky početná máničkovská základna, fotbalové mužstvo Ozon Ježník. Utkání zejména s příslušníky VB byla vypjatá a někdy to vyústilo v bitku na závěrečném plese Neafo. Pamatuji momentku, kdy statný Řek Achil, jeden z vůdců a výborný kamarád, sebral v bitevní vražďe policajtovi obušek a dal mu nálož jeho vlastním obuchem.

To byl „můj Krnov“. Toto se mnou prožíval i letitý spoluhráč a kamarád Skorča (Milan Skorčík), se kterým to táhneme stále dále v různé intenzitě. Ve snaze omlazovat prošlo kapelou několik mladších spoluhráčů, až jsme v procesu omlazování zůstali sami. A rozhodli se, že už to tak zůstane. Z kapely Hasta luego se staly Hovězí křídla a doba a okolí nás inspirovalo řádně přitvrdit sound. Bez kompromisů a ostychu, radostně.

Dnes je město opravené, barevné, bubblegumové... a dobří lidé jsou tu také, i mladá generace, která nepravě po konzumu, tu má své zastoupení.

Jenom na okraj: zaujala mě ta zmínka o Řecích (žil jsem kdysi část každého roku rovněž v příhraničních oblastech), jistý

Nikos F., řecko-římský zápasník, o pár roků starší, byl v dětství jedním z mých nejlepších kamarádů, „chránil“ mě. Jak se řecký živel projevoval v Tvém městě? nebuděbně, ale i hudebně třeba?

Vzpomínám, jak staří Řekové posedávali na lavičce před místním Gymnasiem se svými růženci a vášnivě debatovali. Kde popíjeli své Ouzo, to nevím, taverny nebyly. Mladí byli naši spolužáci, kamarádi. Co jsem si všiml, všichni měli doma lidový nástroj bouzouki, svou lidovou hudbu, na svačinu ve škole chleba s olivami a později pravé jeansy, kazeťák na baterky, na kterých hráli Pink Floyd. Zázitek. Nikdy jsem nebyl na řecké zábavě, ale celý Krnov to vždy vítal, měli svoje tanečky a kapelu. Spolužáci mezi nás zapadli úplně normálně a bylo to pak nečekané, když se vraceli domů do vlasti. Pověstné byly jejich nedělní fotbálky, na které chodil velký počet diváků. I v hudbě je bylo vidět a slyšet. Pro Krnováky je legenda kapela Koroze. V její první sestavě hráli dva Řekové. Tanas – dodnes hraje na bubny v Řecku (mimochodem mě učil na bicí skladbu Progres 2) a Vašek, který žil v Řecku, v Německu, aby nakonec zakotvil na Václaváku, dodnes si občas zahraje na kytaru se svým úspěšným synem, který hraje v několika českých kapelách. Když už jsem zmínil kapelu Koroze, byla to opravdu šupa. Nová vlna. Na rozdíl od Pražského výběru neměli úplně přesné povědomí, co se ve světě v hudbě děje, ale prostě se do toho trefili. Legendární bylo jejich vystoupení v krnovském divadle. Při skladbě Divadlo doby to byl takový nářez, že nějaká soudružka řvala, ať vypnou proud, že jsou určité zfetování a chudák hasič neměl koule na to, to vypnout, tak aspoň v sále rozsvítil světlo, čímž jsme na sebe ještě lépe vzájemně viděli.

Duše a mozek kapely Koroze, Pavel Sotkovski, je podle mého naprosto nejlepší muzikant, který u nás v Krnově kdy byl, jeho další kapely Dech noci, Játro U (underground), Od podlahy byly výborné.

Mluvíš o „povědomí, co se ve světě hudby děje“, tedy spíš tehdy v Tvých začátcích dělo, co to vlastně bylo? co na Tebe konkrétně z těch proslulých tehdy světových věcí zanechalo největší dojem a v čem případně Tě inspiruje či povzbuzuje dodnes?

V době, kdy jsem začal vnímat tzv. jinou hudbu, mě asi nejvíce oslovil Cpt. Beefheart – Trout Mask Repлика, to byla v mých uších „rajská hudba“, takové ty zamotané songy, které údajně uměli zopakovat stejně, to bylo něco. Taky Swans, Sonic Youth, Cutler s Frithem, King Crimson, Yes, ale taky Talking Heads a Police. Potom přišli minimalisty Glass, Reich, Eno, pořád se něco objevovalo.

Velký vliv samozřejmě měli PPU, Duševní hrob, DG 307 a taky trio Janota, Richter, Fidler – to bylo něco nového, nádherná zasmyčkováná ambientní hudba.

Někdy kolem roku 1987 měl v Krnově koncert Bob Frídl, písničkář, který byl mým nějak spjatý z Brnem. Nevím z jakého důvodu tam zanechal LP Plastiků. Mně volal druhý den spolupořadatel akce, jestli ho nechci koupit. Měl jsem doma LP Plastic people – Leading Horses, to bylo jako ze snu!

Dnes mám nejraději hudbu extrémně hlasitou a rychlou a pak extrémně pomalou a tichou. Mezi tím pluju. Grindcore a ambient.

Ale poslechnu si rád i různou elektroniku. Kdybych měl říct jména, je to trojúhelník Swans, Napalm Death, Björk.

Lada Buchta počmáraný, foto archiv LB.

Dobrá trojnožka... říká se, že aby byl člověk opravdu minimalistou, musí být maximalista, jak bys u sebe charakterizoval své sklony k drsné hlukové hudbě – a k subtilitě, neřku-li někdy až (alespoň pro mne) rozplizlosti ambientu? kombinuješ toto své „rozpožehání“ i ve Vaší současné formaci „Hovězí křídla“?

Poslouchám samozřejmě spoustu jiné hudby, ale ta tři jména momentálně vedou. Ano, když říkám ambient, mám na mysli zejména starší desky B. Ena. Dnes je označována často hudba jako ambientní taková, která se mi nelíbí a nic mi neříká – je prázdná pocitově, a to asi máš na mysli. Když jsem začínal na kytaru vážněji ve 25ti letech, předtím jsem hrál na bubny, bavilo mě hrát třeba hodinu jeden tón, stále dokola. Tak nějak to ke mně asi pasuje.

V Hovězích křídlech jsme si řekli, že když už jsme zůstali sami dva, tak si to užijeme. Zatímco většinou stárnoucí kapely zjemňují, my jsme šli naopak. Krátce a úderně,

to bylo naše heslo. K tomu zvuku kapely pasuje i doba, ve které žijeme, takto se teď chceme vyjadřovat hudebně. Naše texty jsou o tom, že nemáme rádi Zemana, komunisty, fašisty, ale taky o tom, že když nám je zle, upínáme se k bohu, ale jak se uleví, hned zapomeneme.

Hovězí křídla jsou hlučná, možná i bolestivá, občas hrajeme na hranici našich fyzických možností, a to i na zkouškách... tam není prostor na ambient.

Ambientu se věnuji jako ladbuch, mám stránku na bandzone, několik CD-r natočených..., nějakou dobu jsem se ambientu nevěnoval, ale teď zas přišla motivace.

V srpnu jsem skončil v práci, sbalil se a odjel do Prahy, hrát na ulici s bývalým houslistou Hasta luego Danem Bartošem. To mi vyčistilo hlavu, potkal jsem nové lidi, kluky z Guru filmu v čele s režisérem Tomášem Kleinem, mladé filmaře s vazbami na Krnov, Soňu Jelínkovou z Vrbna, která maluje, zpívá, dělá animované filmy, budeme mít spolu projekt, na který se moc těším, hraju v rozjíždějící se hardcorové kaple Fuck Of It All a trošku té elektroniky, do které jsem se vrhl se saxofonistou Pavlem Nálepou..., docela dost na mé poměry, ale nastal čas.

Jaký kladete důraz na zpěv, a zda vůbec? skvělý bluesový kytarista (bélach, od dětství brál s černochoy, kteří mu říkali „Pink“ – „you are not white, you are pink!“) Derek Trucks říká, že na každý nástroj hraje „jako kdyby zpíval“, protože lidský hlas je ten nejlepší nástroj, – co to grindcorové „screaming“?

Kapelou prošlo krátce několik zpěváků, ale po krátké době nějak odpadli a taky to nikdy necítili, tak jako my s Milanem. Myslím teď výraz toho zpěvu. Když se zpěvu ujal Milan, bylo jasno hned, že to je ono. Co se týká projevu, řekl bych, že křičí z plna hrdla, co to jde. Ono se to nezdá, ale s feelingem docela pracujeme, prostě musí to mít svůj „ksicht“.

I když naše skladby mají více méně metalový kabát, bylo zajímavé, že když nám vyšla recenze na EP (na serveru hardmusicbase.cz), které do Brna přivezeme, tak tam hudební kritik slyšel ozvěny PPU a DG 307, takže ten „androš“ je v nás. Náš kamarád Ondra, syn výše zmíněného Vency Malíka, to pojmenoval jako hard songs, a tak to taky je.

Zmínil jsi pojem – mnohokrát zneužívaný a matený – „underground“, mnoho let jsem se mu vyhýbal (podobně jako třeba Pavel Zajíček), ale jak na mne stále více dopadají důsledky mých životních postojů a základního vidění světa a společnosti („ž

Laďa Buchta s kapelou, foto: archiv LB.

blediska společnosti byli na Kalvárii ukřižováni tři lotři“ – Josef Šafařík), stále více se s tímto pojmem, s tímto stále ještě existujícím společenstvím – a kdoví jestli ne více než před několika lety – instinktivně, ale i zcela racionálně identifikuju, – jak bys tento pojem sám pro sebe vymezil dnes? Pro mě je ten pojem označením pro lidi, hudbu, literaturu, umění kolem Charty 77. V Krnově byla v devadesátých letech silná undergroundová generace metalistů. Pořádali početné festivaly a oni sami se undergroundem označovali. Víím, že žádný takový hudební styl není, ale nevadí mi, když se to označení používá. V hudbě je spousta stylů, vlivů, míchá se to, je toho na mne až příliš moc, vkus lidí upadá. To, co je dnes předkládáno masám, je lehce stravitelné a z hlavy hned vyletí ven, nemá to žádnou hodnotu.

Existuje ještě kapela Dech noci? Pamatuju si ji dobře už před hodně dlouhým časem, když bráli u nás, Dan Bartoš – housle, zpěv, ve svých muzikantských poznámkách mám napsáno: „v současné době nehrají, dle vyjádření Danova, budoucnost nejistá“... zajímavý projev i hudba, je budoucnost opravdu nejistá?

Dech noci již delší dobu nehraje, a myslím ani nebude. Kluci všichni sice pořád hrají, ale jsou roztroušeni v jiných kapelách, a někteří už v Krnově nežijí. Pavel Sztokovski, „Šotás“, s kumpány právě dokončil nahrávání starších věcí,

myslím, že tam budou i songy kapely Koroze, dost se na to těším, něco málo ukázek jsem slyšel, ale bylo to před závěrečnou míchačkou. A koneckonců jdu dnes s Šotásem na zdravotní procházku do Ježnického lesa, nad město, tak se na vše poptám.

Tak se budeme těšit na čerstvé krnovské zprávy... v sobotu 14. ledna byste měli s Hovězími křídly vystupovat v brněnském klubu Paradox v rámci „undergroundové slavnosti“ na počest básníka Pavla „Homéra“ Ambrože, která se tradičně každým rokem v lednu koná – Homér's Memorial. Jak se Vám v Brně hraje? kdy jste tu byli naposled? nuda v Brně? nebo něco lepšího? (bez lichotek, prosím)

Musel jsem se podívat do archivu. Eriku, je to 10 let co jsme hráli naposledy v Brně. Hrálo se nám zde vždy dobře, teď jsme docela v očekávání, jak posluchači přijmou naši tvrdší verzi. My se s Milanem občas na zkoušce dobře zasmějeme, když si připomeneme brněnský koncert na Skleněnce, v podzemí. Bylo to v zimě. Odehráli jsme hodinové vystoupení a posluchači aplaudovali mohutně, tak jsme přidávali a přidávali, až jsme to celé zopakovali. Později jsme se dozvěděli, že nechtěli čekat venku v zimě hodinu na autobus. Asi.

Otázky e-mailem – j.e.f.

„V OCHODĚ NEKOUPIŠTE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

DRÁŽÁK.CZ - RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

Sépiovou kostí:

Vladimír Jaromír Horák

Básník, publicista a umělecký fotograf, narozen roku 1960. Formuloval podstatu uměleckého směru DeDeArt Photography. Hledač krásy a dobra, neustále pendlující mezi pozicemi zvědavého a po životě žízničního považovače a darmošlapa, který balancuje na hraně rezavého a tupého nože, nořícího se do slizu banální reality... Na festivalu Potulný dělník byla pokřtěna jeho sbírka „Krůpěje krve v trní“ (Ears&Wind Records, 2016).

PERPETUA PIRUS
Petrovi Hruškovi

Je to osud smůla nebo předurčení
Kdesi mezi Ostravou a Prahou
neustále projíždí sbírka básní
ležící ve vlakovém kupé
ztracená kdesi pod sedadlem
Nikdo ji nenajde
A ona tak pořád bude jezdit
i když vlaky už nebudou existovat
a nebudou existovat ani lidé ani Země
Jen volně ve vesmírném prostoru
se bude pohybovat Petrova sbírka
kdesi mezi hvězdami a meteority
pokryta šedavým kosmickým prachem...

BOTA V ZEMI MALOPOLSKÉ

Rovná je krajina v zemi malopolské
rovná jak deska stolu
rovná jak rampa
kde pohyb prstu
napravo nebo nalevo
rozhodl o tvém osudu
který byl stejně předurčen,
nebo je to jen klam
a žádná předurčenost tu není...

Rovná je krajina v zemi malopolské
rovná jak deska stolu
jedno z míst
kde se chce utíkat někam do daleka
i když vůbec nemůžeš tušit to
co se skrývá za obzorem...

Existuje mnoho dalších rovin
rovných krajů utíkajících někam do dálky
a nechávajících tě snít

snít o tom co se nachází někde
někde hodně daleko...
snít můžeš i v malopolské rovině
ale na rampě tam se snít nedá...

stojím před hromadou bot
kterou jsem viděl naposled
když mi bylo dvanáct
tehdy jsem si toho nevšiml...

v hromadě bot
na kterou každodenně hledí zástupy
turistů
a na kterou teď hledím i já...
kožená pánská bota zčernalá časem
pokřivená a zkrabatělá

pánská kožená bota
na tom by ještě nebylo nic divného
takových bot je spousta...
ale za každou takovou botou
je lidský osud...

pánská kožená bota...
a za ní celý životní příběh
příběh jednoho života...
příběh člověka a jeho osudu...

bota na kterou hledím je ale jiná
je jiná než ty ostatní
je za ní něco... něco víc...
něco co cítím...

pánská kožená bota
ze čtyřicátých let
co na ní může být zvláštního...
... dadaistická bota
... surrealistická bota
zdobená kusy barevných kůží
na černém podkladě...

kdysi zářila barvami pop-artu
dnes je zčernalá
zdeformovaná a zkrabatělá...

v té botě sem někdo přijel
v co asi věřil co cítil a o čem snil
kdo ji asi nosil
a jaký byl...

... třesu se zimou ve své kůži
když si představím
že někdo
kdo tuto botu nosil
botu která tolik... tolik mluví
i po tak dlouhém čase...
ocitl se na tomto pekelném místě

kde se setkávalo tolik lidských osudů
osudů tak rozdílných...

... osudů tak rozdílných lidí...
aby se tyto osudy
proměnily v kouř a v prach
volně usedající na úrodnou malopolskou
zem....

NEVZPOMÍNÁM SI

Už si nevzpomínám vůbec na nic
ani na tu kyticí rudých růží
rozsypanou na podlaze
a rozšlapanou tak
že už ani nešlo poznat
že to byly růže
Nevzpomínám si ani na tu noční tramvaj
která se drkotala po kolejích
jak koňská dráha
a která cinkala při každém rozjezdu
po rezavých kolejích
Nevzpomínám si ani na to podzimní ráno
těsně před východem slunce
kdy jsem tančil na stole
v nonstopu ve vedlejší ulici
mezi polovypitými láhvemi
a tančil jsem tak divoce
až jsem se zřítíl ze stolu k zemi
Když jsem otevřel oči
měl jsem sen
že jsem unášen proudem
někam do neznáma
někam do propasti
tak jsem ty oči zase zavřel
a v tom okamžiku jsem si uvědomil
jak je krásné
na všechno zapomenout...

SVÍTÁNÍ V TICHU

Ticho za rozbřesku
ševelí
jak skrytá bolest
kdesi hluboko
hluboko pod kůží
kdesi na dně...

... mlčení

*ze sbírky Krůpěje krve v trní
Foto: Franziska Charlotte Aurelia Constanze*

Evangelium Svatého Lukáše:

Po nemoci

Sedím v Chicagu, čekám na Fida. René hnije v Prostějově, Dolfy tady není a už deset minut čekám na pivo. Je mi na blití. Celou noc sem nespál a mám za sebou denní službu v opravně duší. Klepu se na první pivo Na pochcanejch židlích, přemýšlím o událostech minulého měsíce. První kroky ze špitálu vedly k Jankovi, kde sem do sebe nalil šest pivek, který po tříměsíční abstinenci zasyčely zhruba za dvě hodiny. Když sem se vyškrábal do třetího patra svého baráku, otevřel sem láhev vína a oslavil návrat do nového bytu. Ráno se mám hlásit u obvodáka a prodloužit neschopenku. To je ovšem krušný a návštěvu odložím až po víkendu. Sociálka poslala pět litrů a můžu si mnout ruce nad tím balíkem a přemýšlet, jak zalepím první nájem. Nu což, vše nák dopadne. Za týden jedem s kapelou do Rosic. Natěšen, i přes Fidovo pičování, jedu s Kao na místní zámek. Je mně zle, nemůžu moc chodit a nevím zda sebou nese knu jak v Petrově. Vstupuju do zámku, prostor úžasný, krb, pivo a kámoši. Zdraví mě Mojmir a děkuje, že sme dojeli. Sten s Janisem rozjedou svého Břichomila. Obecenstvo padá smíchy na zem. Opravdu super zážitek. Dávám třetí pivko a doufám, že koncert přežiju. Předběhnem Nevidím, kteří se nemůžou slézt na pódiu, a beru židli. Vydržím až do konce, posilněn dalšíma škopkama. Po půlročním nezkoušení se koncert vydařil, Mojmir je spokojený. Popíjím s Havranem a muzikantama v místnosti pro kapely. Škopky nosí krásná blončka, se kterou se dávám do řeči. Už su nalitej jak váza a zjišťuji, že pochází z Černovic, že sme spolu vyrůstali ve stejné čtvrti. Úplně na plech se vracím od auta zpět a loučím se s ní s příslibem, že si ji najdu.

Jak sem slíbil, tak sem splnil, a za týden sedíme ve Futrech a popíjíme jedenáctku. Večírek je skvělejší a s přibývajícím promilem se odhodlám k polibku. Večer končí cesta rozjezdem, kdy mě doprovází na nádr, jelikož se bojí, že ztratím kabelu a netrefím dom...

Za další týden ji zvu na Skleněnku na koncert. Vždycky sem si tu chtěl zahrát a sen se plní, stejně jako prostor skleněného sklepa. Přišla i Vladka a v podroušeném stavu Fido, kterýho sem pěkně dlouho neviděl. Koncert se daří, lidi, co nás nikdy neslyšeli, celkem čumí. Pořád koukám na Monču sedící na baru a snažím se vyčíst z jejího výrazu, zda se jí naše muzika líbí. Vypadá spokojeně. Po koncertě mě chválí a já se tetelím blahem. Popíjíme rumy a posloucháme úchvatnou kapelu Putrescino s frontmanem Poznámkou, kdy nemůžem odtrhnout uši. Večírek se daří a smrt panáků nemá konce. Nakonec se vyhrabem nahoru něco kolem páté, už jezdí šaliny, to sem zažil naposledy snad před půl rokem. Blahodárný pocit svobody, kdy lidi jezdí do práce a ty držíš holku za ruku a motáš se po Brně. Co je víc?

I přes stálý motáky hlavy si užívám dalších výletů a večírků. Pohodově byl ten vánoční u Janka. Vystoupil René a Zbyněk Dovrtěl. Ač všichni chlastali jak holendři, poslouchali. Já věnoval písni Vladimírovi, Olšovi, Evě a Castrovi, kteří tento rok bohužel zemřeli. Tentokrát mě CPZ minula, a tak sme s Mončou pokračovali u mě v chatovém bytečku do nedělního odpoledne. Muzika naplno, večírek v plném proudu. Jdu koupit cigára a z balkónu na mě řve nákej borec. Posílám ho do hajzlu a slibuju, že na něj zaklepu při cestě zpátky. Nikdo neotvírá. Za nákou dobu někdo buší na dveře. Sousedka s lahví Jacka Danielse. Otvírám nahej a Monča se chlame, „Vem si trenky, Luki“. Poslechnu. „Jdu se omluvit za kámoše, je debil,“ směle koktá červenající se Bára. Pojď dál, popijem tedy. Už ani nevím, co sem kecal za kydy, ale muselo to bejt fakt výživný. Večírek pokračuje dál, už bez návštěvy, do nočních hodin. Naprostá pohoda.

Takže teď sedím v Chicagu, Fido pomalu přichází. Je den před silvestrem. Po náké době přichází i Monča s Janou. Popíjím svoji oblíbenou desítku. Domlouváme film, kde bych měl hrát hlavní roli. No to bude zážitek. Pingl chce zavítat a my s Fidem rozjíždíme dialog „Kurva, další natoč, Dolfy s náma dycky seděl klidně až do rána, co to je za manýry!“ Spící panna za barem nás záhy vyhazuje. Pokračuje se v hrůzné Lamplotě a Brooklynu. To už nevnímám a Vlka hořícího psa mě polapila. Jako společník musím bejt fakt úchvatnej. Ráno se probouzím s kocovinou jak prase. Večer žádné chlast, přece nejsu alkoholik, jak mi matka věčně předhazuje. Silvestra travíme v klidu, hraju Monči na kytaru při svíčkách a jedem se na chvíli projít zmrzlou čtvrtí. Nejsme přece jako ostatní a společných oslav se nezúčastníme. No, dal sem trochu vína a s cigárem v ruce a Mončou na prsou koukáme do střešního okna a pozorujem hodinovej ohňostroj. Je zvláštní, že ve všech těch barvách chybí modrá, ta je dobrá, jak zpívá porotce popové šou Hejma. Ač nechodím na přehradu se veselit z Ignis Bunensis jak půlka Brna, tato chvíle je nádherná, stejně jako celej romantický den.

Těším se na Novej rok, kterej bude jistojistě lepší jak ten minulej, bude plnej zážitků, plnej lásky, lásky k muzice, lásky ke všemu dobrému co nám přichystá.

Svatý Lukáš

Zda hrát/vystupovat na nějakém veřejném předvolebním mítinku pro podporu určitého kandidáta? Jsem v tom rozpolcen. Je-li to dobrý kandidát, za kterým stojím, tak jo. Například pro zvolení našeho knížete Karla za prezidenta bych byl moc rád vystoupil (nepozvali mě, nenacpal jsem se tam, a tudíž možná právě proto byl zvolen Miloš). Pokud se „umělec“ zúčastní něčeho takového, vždy může být obviněn, že se tím sám zviditelňuje (a ještě si za to třeba nechá zaplatit). Byla třeba kdysi paní Bílá takovou prudkou příznivkyní pana Klause?

Taky je tu hodně těžké nepřekročit hranici nevku, kýče. Když kandidovala do Sněmovny Balbínova poetická strana, uvolil jsem se do jejich spotu dát svojí písničku „Pojďte všichni ke mně“, ovšem s textem „pojdte všichni k volbám!“, což byl nepochybně kýč. Ovšem s ohledem na charakter té strany to podle mého názoru sedělo, ale schytl jsem za to kritiku.

Já naštěstí nejsem taková páka, aby si mě kandidáti zvali, aby ukázali světu, že i ten Noha je volí, takže asi musí být hodně dobří! Takže si o tom můžu takhle „špekulovat“.

(Jakub Noha – Jakub Noha Band)

Můžu jen říct: my jsme v kapele Svatopluk o tom jednali a jsme domluveni, že hrát pod jakoukoli vlajkou (stranou atd.) nebudeme. Jinak hrát se může srdcem podle mě jen v určitých mimořádných chvílích, jako byly např. koncerty hned po 17. 11. 1989... vše ostatní je pak dle mého úsudku (pokud s tím sám hudebník nepřijde, nebo se sám zcela neztotožní, to znamená, chce to)... vždy ve výsledku jen zneužití... a manipulace... pro zájmy někoho jiného...

(Rostislav Tvrdík – Svatopluk)

Můj osobní názor na tohle téma je celkem stručný – pro každého umělce je spojení s politickou stranou formou veřejné sebevraždy – jeho jméno – jeho schopnosti se dotknout lidí v jejich hlubokých emocích jsou zneužití, aby dodaly rozměr většinou přizemním ideálům a laciným sloganům. Umělec tuší, že odpověď na situaci moderního člověka je složitá a neustále se mění – politik se snaží slíbit jednoduché řešení odměnou za klíč na velitelský můstek – jsou tedy nesmiřitelní nepřátelé do dne, kdy potřeba politických stran zanikne v moři osvětlených lidí.

(Jameel Abdul Kebab – Koonda Holaa)

Jestli se někdo rozhodne podporovat svým vystoupením před volbami nějakého kandidáta, je to jeho věc. Pokud to udělá z přesvědčení, prosím, pokud to udělá z vyjebanosti, nakopat prdel, hajzlovi. Osobně nejsem přesvědčen o žádném kandidátovi, pro kterého bych mohl hrát. Leda, že bych mu chtěl uškodit. Vždy volím pro mě to nejmenší zlo, žádné miláčky nemám.

(Pavel Keller – PBK Blues)

Krajní okénko: Klimatická změna lidově

Téma změny klimatu se objevilo ve druhém krajním okénku. Tehdy byla řeč o podobě naší krajiny v době ledové. Tentokrát se zamyslíme nad aktuálním klimatem. Toto téma se v poslední době probudilo živěji než dříve, v listopadu 2016 totiž vstoupila v platnost Pařížská dohoda. Dohoda je součástí Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu, navazuje na Kjótský protokol a jejím cílem je udržet nárůst celosvětové průměrné teploty o méně než 2°C, než byla teplota v předprůmyslové době.

Ostrožka východní a ulčí máky, Foto: Ta Pájka

Kolísání klimatu je normální. Příkladem mohou být tzv. malé doby ledové ve 13. – 15. století a 17. – 19. století nebo malé klimatické optimum v 15. – 16. století, kdy rozloha vinic v Čechách a na Moravě byla větší než kdy jindy. To bylo před průmyslovou revolucí. Dnes je jasné, že lidé přetáhli strunu a z dobrého sluhu – skleníkového efektu – udělali špatného pána. Takže kvůli zvýšenému uvolňování skleníkových plynů, jako je oxid uhličitý a metan, do ovzduší máme v konečném důsledku zaděláno na extrémní počasí, problémy s produkcí potravin, zaplavené Benátky, uprchlíky a další nepříjemné věci, na které nejsme zvyklí, což je na celé věci možná to nejhorší.

Ne všichni ale považují klimatickou změnu za tragédii. Moji svěřenci provedli malé dotazníkové šetření a jedna šestina dotázaných si myslí, že je změna klimatu pozitivně ovlivní. Znáám lidi, kteří se těší, až bude příjemně teplo: „Proč by měli mít pěkné teplé zimy jenom Italové!“

Klimatickou změnu už skoro nikdo nezpochybňuje. I když v dotazníkovém šetření mých svěřenců na otázku „Věříte na klimatickou změnu?“ 9 z 62 lidí odpovědělo „ne“. Klasickým příkladem přehlížení problematiky změny klimatu je Václav Klaus a vůbec pravice. Myslím, že dnes už je klimatická změna pozorovatelná pouhým okem a hmatatelná. Pominu-li uprchlickou krizi, jejíž pravděpodobná příčina – změna klimatu – se ztrácí v chaosu války, existují mnohem banálnější, ale zato jasnější příklady. Například mě minulý rok na poli uhranula ostrožka východní. Tento polní plevel, který má původ v jižní Evropě, a k nám byl zavlečen na konci 19. století, jsem standardně vídávala v jižnějších polohách, nikdy však na našem poli. Minulý rok se situace změnila a ostrožku východní je možné obdivovat i v našem katastru. Studie o posouvajících se areálech rozšíření rostlin jsou zpracovávány mnoha vědci.

Zajímavý názor na změnu klimatu jsem slyšela od Karly Vincencové z ekologického institutu Veronika. Toto léto bylo u nás, co se týče počasí, normální. Což se nedalo říct o dalších jiných zemích. „To je tím, že tady všichni změnu klimatu ignorují.“ říká Karla.

Každopádně ale toto téma není radno brát na lehkou váhu. Dědeček letos u stromečku říkal: „Tolik krásných dárků! Jak to s tů Evropu dopadne...“ Univerzálním opatřením je uvědomělá skromnost a zelenou energii je jenom ta nespotřebovaná.

Ta Pájka

Filmové okénko: Jim Jarmusch a to nejlepší z roku 2016

Ve Scale právě vrcholí týden s filmy Jima Jarmusche. Bohužel, v momentě kdy vyjdou tyto řádky, bude už pozdě festival navštívit. Ovšem Jarmusch je natolik známý, že lze jeho filmy snadno sehnat. Režisérovy hity jsou samozřejmě dávno provařené, ale jeho začátky nikoliv.

My jsme si zašli na Tajuplný vlak (1989) a bylo to skvělé. Typická povídková skládačka, které vás přenesou do začátku devadesátých, kdy se vyrobili všichni ti Quentinové, Sodderberghové a další. Tedy počátek dnešního amerického nezávislého filmu.

Tajuplný ostrov je příběhem několika lidí ve městě Memphis, kde se snoubí Elvis s Elvisem. Najdete tu typický nezávislý koktejl: Elvise, japonské turisty, groteskní černošské recepční, krásné cizinky, ozbrojenou loupež a Steva Buscemiho. Smáli jsme se takřka neustále a mladičká Steve Buscemi je prostě k sežrání. Pokud mohu doporučit režisérovy další filmy, tak by to byly: Trvalá dovolená, Podivnější než ráj a Mimo zákon.

Ale ono není od věci se podívat i na nezávislé filmy Steva Buscemiho, které jsou také výtečné. Viděli jste Přízračný svět, Můj nejmilejší bar anebo Život v oblouznění?

Screenshot z filmu Tajuplný vlak, Jim Jarmusch, 1989.

Best of 2016

Zahraniční filmy: Humr, Sing Street, Orel Eddie, Anomalisa, Glengarry Glen Ross (1992), Tajuplný vlak (1989)

Dokumenty: V Paprscích slunce, Český Alláh

České filmy: (nic moc rok, oba filmy ujdou, ale žádná sláva) Já, Olga Hepnarová, Instalátér z Tuchlovic

Seriály: Horace and Pete, Stranger things, Black Mirror (3. řada) Pustina, Semestr, Vyšehrad, Kosmo

Vojtěch Landa

Z chacharova sudu: Stařec a dítě

Stařec seděl zamyšleně na břehu řeky a díval se s mírným vzrušením, jak nepatrné vlnky, způsobené lehkým vánkem, vytvářejí na poklidné vodní hladině drobné vrásky tak, jako když starý a unavený sumec, kdesi v říční hlubině, náhle pocítí, i přes těžký vodní závoj, závan jarního hřejivého slunce, a podlehne, i když nakrátko, nutkavému pokušení ulovit některou z drobných rybek, pohybujících se v blízkosti říčního dna.

Byl rybářem. Léta sedával před svou chatrnou chýší a pozoroval tok líné řeky i své sítě, naplněné jen zřídka bohatším úlovkem. Nermoutilo ho to. Byl zvyklý žít skromně. Spoléhal se na to, že řeka nenechá svého věrného, věkem již sešlého souseda zemřít hladem. Obloha se již pomalu halila do nachového hávu přicházejícího večera, když v dálce na obzoru, na prašné cestě vedoucí k horám, spatřil nepatrnou postavu oděnou do bílého rubáše, která kráčela drobnými kroky, na pokraji cesty vyježděné koly těžkých formanských povozů rozvážejících sněhobílou sůl z nedalekých dolů směrem k pobřežním osadám. Chvillemi pozoroval cestu i příchozího, jehož podobu, na takovou vzdálenost, nemohl svým unaveným zrakem plně rozeznat, chvillemi pohlížel k sítím, a přemýšlel nad tím, jestli již nadešel správný čas k jejich vytažení.

Znovu se upřeně zahleděl na vodní hladinu, aniž by si uvědomil, že neznámý příchozí stojí již nehybně za jeho shrbenými zády. Po krátké chvíli však sebou trhl, a cosi jej přinutilo, aby se ohlédl. Byl to právě upřený pohled dítěte, který unaveného starce vytrhl ze zadumání. Rybář spatřil malého kučeravého chlapce se světlými vlasy a s velmi vážnou tváří, jenž v pravé ruce držel suchou dubovou ratolest.

„Odkud přicházíš?“ optal se starý muž, který už po řadu dlouhých let, vlastně už od doby, kdy prašná pobřežní cesta přestala být používána, a vozkové volili raději bezpečnější, i když delší cestu, vedoucí ze solné oblasti přímo k nedalekému přístavu, nespatriil živého člověka.

„Jdu pro tebe,“ odvětilo dítě, „nadešel čas.“

„Ještě jsem dnes neulovil žádnou rybu,“ opáčil starý muž, „nemohu tedy ještě odejít.“ Když takto promlouval, pozoroval chlapce svým letitým, leč stále bystrým okem, a tvář dítěte se mu zdála být povědomou. Marně však přemýšlel, i když se snažil sebevíc, odkud by mohl příchozího znát.

„Čas uzrál,“ promluvil opět chlapec, „tvé ruce již v této řece ryby lovit nebudou, přišel jsem pro tebe, abych tě odvedl.“ „Pohled“ ukazoval unavenému starci hliněnou nádoby s víkem, kterou měl zavěšenou silným rezným provazem na svém rameni. „Je prázdná, nadešel čas, abys ji naplnil.“

„Jak bych ji mohl naplnit, když nemám nic, co bych do ní vložil.“ odpověděl stařec.

„Tvá skromnost je ti ke cti, ale obsah této nádoby je již připraven, a ty jsi jej sám uhnětl.“ odvětilo dítě.

Náhle chlapec přistoupil blíže ke starému muži, uchopil jej za ruku a pravil: „Půjdeme, tvé dílo je dokonáno.“

Když stařec ucítil jeho jemný dotek, celým tělem mu prostoupil velmi slastný, ale neurčitý pocit. Řeka, i se vzdáleným pohořím, se ztrácela v bílém mlžném oparu, a také starou cestu už nebylo vůbec vidět. Hustá sněhobílá mlha náhle získala zlatavý nádech, a v tom okamžiku stařec před sebou spatřil muže, který se velmi nápadně podobal jeho dávno zesnulému otci. Uviděl také ženu ležící na prosté dřevěné posteli, jež držela v náručí sotva narozené dítě, a která mu připomínala jeho již před mnoha lety zesnulou matku. Spatřil také to, že dítě již nejevilo žádné známky života, a žena usedavě plakala, zatímco muž mlčky a upřeně hleděl na desku dubového stolu, o níž opíral své svalnaté, těžkou prací zedřené ruce.

Vše však trvalo pouze několik okamžiků, když pak opět sněhobílá mlha zahalila tento zoufalý obraz svým něžným laskavým závojem.

„Čas se naplnil,“ proneslo opět dítě, „musíme se vydat na cestu, musíme jít.“ Stařec, aniž by vstal, hleděl opět upřeně na vodní hladinu, a jeho ruce, zešlé věkem, spočívaly volně v jeho klínu. Ze vzdáleného pohoří, jež vrhalo, v tento večerní čas, na usínající krajinu temné a ponuré stíny, zavíval lehký blahodárný vánek. Chlapec náhle uchopil starce za ruku, vykročili.

Druhé dne, časně zrána, kdy ještě nesmělé sluneční paprsky probouzejí krajinu z příkrovu temného roucha ustupující noci, našli rybáři starého muže, jak sedí na břehu řeky, nedaleko své chýše, a jeho otevřené oči ztrnule hleděly tam, kde se stará prašná cesta dotýkala obzoru. Když pohlédli v tu stranu, spatřili muži nejasné siluety starce a chlapce, kteří držící se za ruce, zvolna mizeli za vzdáleným obzorem.

Řeka plynula svým volným poklidným tokem, a sítě obtěžkané úlovkem svítily stříbrnými hřebety polapených ryb. Stařec již nedýchal...

Vladimír Jaromír Horák

Myslím si, že by se umělci prvoplánově neměli účastnit předvolebních mítinků politických stran. Nevidím problém se veřejně přihlásit k té či oné straně, na koncertě své kapely zmínit, jakým směrem vane váš vítr, ale cíleně se účastnit volební akce po boku politiků mi nevoní. S naší kapelou All Tomorrow's Parties bandem jsme k tomuto kroku sáhli v rámci prezidentské kandidatury v roce 2013, a veřejně jsme (jako stovka dalších umělců) podpořili našeho kandidáta, ale to už nám teklo do bot (a nateklo). Nedávno jsme pak byli doslova využiti k propagaci, když jsme vystoupili v rámci vzpomínkové akce, ze které se nakonec vyklubal předvolební mítink. Tehdy jsme se, jako kapela, shodli, že muzika by se nikdy do politiky neměla míchat. Nikdy ale neříkej nikdy.

(Tomáš Skřivánek – Krch-off, All tomorrow's parties band, Plastic People)

Muzikant, kumštýř, herec atd. měli podle svého přesvědčení podpořit svoje názory na politiku, které věří, ale nelézt do zadku různým politickým seskupením, které jim za to dají nějaký peníz za koncert, divadelní představení atd. Znáám mnoho takzvaných umělců, kteří kolaborovali s komunistickou vládou do roku 1990, a potom najednou jako by nic – a stali se z nich pravicoví politici a umístili se na dobře placených místech ve vedení státu. Nemohu překousnout např. velký příklad – „Mistr“ Karel Gott – projev na Antichartě – při tom mám husí kůži, když se tomuto „mistrovi“ klaní celý národ každý den desítkrát. Nebyl pochopitelně sám, kdo kolaboroval s bolševikem. Teď se vymlouvají, že museli, rodina, děti, školy... a ti, co bojovali otevřeně proti okupaci a proti bolševismu, seděli ve vězeních, a teď např.: kluci z Plastic People of the Universe nemají ani malickou penzičku a žijou skoro jako bezdomovci. STBáci i vysoce postavení bolševici pobírají vysoké penze, jsou z nich milionáři atd. atd. – Jaká je to spravedlnost??? Ano, když tedy umělec cítí, že musí podpořit svým kumštem něco, v co věří, tak ať zahraje, já také hrál na Václaváku 21. srpna z přesvědčení a s celou kapelou zdarma, abych připomněl mladým, že Československo bylo okupováno Sověty 20 let – ale pár muzikantů tam hrálo za krásné gáže, které jim prý dala jistá pravicová strana... takže, ať si každý rozmyslí, pro co a pro koho bude hrát. Já vždy rád přispěji v boji proti idiotům a hajzlům, kteří se prodávají za peníze.

(Ivan Hajniš – bluesový zpěvák, kytarista, člen The Primitives Group)

Nevidím v tom problém. Pokud je to tvůj kůň, proč ho nepodpořit i touto cestou. Samozřejmě znám i ve svém okolí hudebníky, velké pravičáky, kteří dokážou hrát i na podobných akcích KSČM a ani se potom neotřepou... Ale to už záleží na povaze a žaludku každého z nás.

(Pepa Klíč – violoncellový virtuos)

Úhly pohledu: Umění neříct nic! The Art of saying nothing!

Velikým fenoménem dneška jsou fejsbukové osobnosti. Anglicky tzv. opinion leaders, nazýváme je tak proto, že jsou schopni ovlivnit veliké množství svých fanoušků (neboli followerů). Zmíním jich tady pár: Dominik Feri, Jaroslav Cerman, Jakub Horák atd. Sám si jejich statusy rád čtu a často jsou vtipné nebo podnětné. Jenomže čím více fanoušků si získáte, tím větší problém nastává. Začnou vás sledovat i sociální skupiny, které se navzájem nemusejí. V tom případě se samozřejmě můžete vyhranit a razantně se přimknout k nějakém polarizujícím názoru. Ale pokud je to názor menšinový, je to pro vás nevýhodné. Čeští opinion leaders tak zažívají totéž, co slavní muzikanti. Hledají kompromis mezi přílišnou vyhraněností a bezobsažností. Jakub Horák si z toho v jednom statusu dokonce sám dělal srandu a uváděl metody, jak nejlépe neříct nic.

Metoda je to jednoduchá, klasické zlehčování situace. Místo abyste se přimkli k jednomu názoru, třeba zda kouřit či nekouřit v restauraci, napíšete žertovný status o fanatických diskutérách, kteří začali 3. světovou válku a vyvraždili se kvůli cigaretě v hospodě. Svůj názor na věc nezveřejníte a tím nepřijdete o fanoušky ani z jedné názorové skupiny. Je to vlastně takový internetový

švejksmus. Tak jako popový zpěvák, který napíše text o lásce, ale určitě nenapíše třeba píseň o tom, že všichni bychom měli být vegani. A právě proto jsou texty popových kapel tak bezobsažné. Kapela Kryštof to se svou reputací nicotných textů dotáhla dokonce tak daleko, že na internetu teď vznikla skupina Skládáme texty kapele Kryštof.

Pokud názorově kličkujete pouze občas, tak to vůbec nevadí. Při častém použití však hrozí, že si člověk přestane svého uhýbání být vědom. Stane se z něj dokonalé beztvaré nic, schopné vygenerovat líbivý status na všechno. Tak jako popový zpěvák, jehož texty se pro nás staly jen skrumáží vlásek, lásek a pásek.

Zkrátka je to zlo. A proto až vás na firemním školení bude marketingový expert učit, jak při komunikaci se zákazníkem neříct nic, pošlete ho do patřičných míst. Teda, to raději ne, on vám to pohnoují u šéfa a přijdete o práci. Tak až se vás zeptá, jestli se vám školení líbilo, tak zkuste přijít s něčím neutrálním. Třeba: Musím ocenit, že jste se na celý problém podíval ze zcela nečekané perspektivy. Anebo to cimrmanovské: Tak inu, školení to bylo dobré, to nemůžu říct.

Vojtěch Landa

Anketa: Ať mír dál zůstává s touto krajinou ...aneb 17. listopad

Hurááá! Zase je tu státní svátek, jeden z mnohých. Čtvrtek 17. listopadu 2016! Na pátek si nahlásit v zaměstnání volno a užít si prodloužený poklidný víkend na chatě nebo chalupě. Navštívit rodinu, přátele, známé. Nebo si připomenout 17. listopad roku 1938 a 1989. Nemíním se tady rozepisovat o historii těchto událostí, myslím, že o tom bylo napsáno dost a dost. V různých městech se konaly menší nebo větší oslavy tohoto státního svátku. Například v univerzitní a studentské Olomouci téměř žádné. Zato Praha – ta se vyšíhla! Bylo nahlášeno na třicet pět shromáždění, průvodů a pochodů. Tyto akce pořádaly různé strany, hnutí, iniciativy, univerzity a studenti. Nejvíce exponovaná místa byla Václavák, Národní třída, Albertov a Hradčanské náměstí. Někteří si chtěli na této události „přihrát svou politickou polívčičku“ a pojali akci jako skrytý předvolební mítink. Vynořila se spousta „zasloužilých pamětníků“, bojovníků x-té generace za svobodu a proti komunismu. Shromáždění byla mimo připomínky odkazu 17. listopadu také „proti něčemu“ nebo „na podporu něčeho“. Je dobře, že tisíce lidí nezůstaly sedět v křesle doma u televize, ale zvedly svůj zadek a přijely vyjádřit svůj názor. Říkám si: ještě to s námi není tak špatné, když nám není vše lhotejné a nenadáváme, neřešíme problémy jen v hospodě u piva.

Nahlášená pražská shromáždění přitáhla hordy našich novinářů i korespondenty ze zahraničí spolu s nejrůznějšími televizními štáby. Fotoaparáty cvakají, blesky blýskají, tužky škrábou do notesů, prsty tlučejí do klávesnic notebooků, na obrazovky tabletů a mobilních telefonů, digitální kamery vrčí a předou. Z hlubin archívů vydolovat staré záběry a sešít to „horkou jehlou“, slepit, spojit s nejnovějším videozáznamem. Vše předhodit lačnému občanovi, dychtícímu po novinkách. Na Národní třídu přicházejí průvody nejrůznějších uskupení a „hlavouni“ politických stran pokládají kytice, věnce, zapalují svíčky. Za ovací svých příznivců řeknou něco „smysluplného“ nebo taky „nějaký blábol“. Za zpěvu všech

přítomných zazní státní hymna. Přidat ještě nějaký komentář pro televizní štáby a může se udělat čárka, že pro letošní oslavy 17. listopadu máme splněno.

Novináři bedlivě sledují kontroverzní výroky politiků. Snaží se je namixovat do zaznamenaných střetů příznivců názorově znesvářených táborů. Nejlépe když u toho létají dlažební kostky a zasahuje policie. Sledovanost zpravodajství zaručena! Nad hlavami krouží policejní vrtulník a monitoruje dění v ulicích. Překvapil mě arogantní průvod podporovatelů Číny a čínských aktivit u nás, pochodujících s čínskými vlajkami po Národní třídě. Ale i tohle je demokracie. Osobně se mi orientace na Rusko a Čínu vůbec nelíbí. Na různých pódii se střídají kapely a „umělci“ s řečníky. Trochu kultury, muziky, ať přijdou lidi! Hlavně někoho sehnat, ať tam máme živou hudbu! A tak tu slyšíte nejrůznější komerční skupiny (jedno pro koho a komu hrají, hlavně, že zaplatí a kouká z toho slušný „vývar hrachů“). Naproti tomu zde vystupují kapely i jednotlivci, kterých si vážím, často bez nároku na honorář, co léta nehrají poplatné dobové sračky. (Nebudu jmenovat, kdo chce, ať si dohledá program a názor si udělá sám).

Vystupovat nebo nevystupovat na takových akcích? Osobně to беру jako vyjádření svého nezávislého občanského postoje. Rád se účastním večerů, festivalů na podporu svobody, vozíčkářů nebo třeba psích útulků, akcí proti násilí, totalitě, stavbě nějaké přehrady apod. (záleží na tom, kdo je pořadatelem). Rozhodně bych ale nechtěl být spojován s veřejným volebním mítinkem nějakého kandidáta a jeho partaje.

Letošní pražský 17. listopad mám spojený s radostí usměvavých lidí všech generací, kteří přišli vyjádřit svůj postoj a naději (asi hodně záleží na tom, kde se pohybujete a kým jste obklopeni).

Miky Marusjak

Důkazy: POTULNÝ DĚLNÍK 2016

Potulný dělník, 21.–22. října 2016, Divadelní studio Paradox, Brno. 1) Martin Cina, 2) Honza Bartoň, Ivoš Krejzek, V. J. Horák a Ivan Motýl – křest knihy VJH, 3) PPU Revival Bratislava, 4) Cipísek 5) Ivan Motýl. Objektivem Jana Drbala. Fotky a videa na: spodniproudy.cz

To záleží na okolnostech. V normálním stavu, kdy mezi sebou soutěží strany o přízeň voličů, bych pro žádnou stranu nehrál ani za velké peníze. Kdyby ovšem šlo do tuhého a vypadalo by to, že např. vyhraju komunisti nebo podobní hajzlové (rasisti, fašisti, nacionalisti atd.) a jedinou hrází proti tomu by bylo burcování nerozhodnutých ve prospěch některé z těch relativně slušných stran, šel bych do toho (a samozřejmě zadarmo). Nicméně vždy jen jako já sám, v kapele máme dohodu, že pro takovou věc musí být 100 % hlasů. Ale zdůrazňuji, že by to musela být opravdu extrémní situace, protože v současnosti nemám koho volit a tedy ani koho podporovat. Takovou situaci jsme už zažili a takovou podporu jsme již poskytli, a to při presidentské volbě, kdy jsme podpořili Karla Schwarzenberga proti zlu jménem Zeman.

(Miroslav Wanek – Už jsme doma)

Nemyslím si, že by to měl být zásadní problém. Spíš si myslím, že umělcům by nemělo být nakazováno, kde, kdy, pro koho mají či nemají vystupovat. Pokud obecně není problém vystupovat „proti“ (něčemu, někomu ...), tak by neměl být problém vystupovat ani „pro“. Čili bych řekl, že je to záležitostí každého jednotlivého uměleckého subjektu. To už je potom na svědomí toho kterého... Osobně problém mám, protože zde není nic/nikdo, kdo by mi za takovou podporu stál.

(Martin Prajka – Homebwoy Rasta, Havárna)

To rozhodnutí je, samozřejmě, na každém. Za sebe bych řekl – proč ne? – pokud by šlo o kandidáta, který má mou důvěru. Kterému bych to, když přijde na lámání chleba, stejně „hodil“, protože všechny ostatní alternativy jsou pro mě jen menším zlem, nebo úplně nepřijatelné. Je to stejné, jako když u piva bojuji proti třem čtvrtinám osazenstva stolu, vysvětluji a předkládám argumenty, proč preferuji zrovna toho, či onoho – sděluji svůj názor. Pakliže bych byl tímto člověkem požádán o podporu formou vystoupení na jeho mítinku, neodmítnu. Pomůže-li to však dotyčnému k získání dalších příznivců, o tom bych si dovilil pochybovat – bylo by to zase jen o vyjádření mého postoje. Ujasňovat si volební preference až na základě dramaturgie předvolebního mítinku může jenom blbec... nevýhodou je, že je jich dost.

(Miroslav Tlach – StBend)

Dle mě je hrát na předvolebním mítinku pěkná blbost, nicméně bych to nikomu nikdy nezakazovala, máme tu demokracii přece, ale vzhledem ke kvalitě našich politiků to nese vždy značné riziko, protože možnost, že politik zůstane hodný a kapela se neztrapní, je mizivá... ale možná kdybychom my – třeba tu pěknou – Spadla jsem do hnoje, nebo těch pozapomenutých Pět metrů pod zemí...

(Blanka Šimoníčková – Čočka)

Recenze: JOSEF KLÍČ

Grafické partitury a texty Sonnyho Halase

Miroslav Sonny Halas (1946–2008) byl proslulý multidisciplinární umělec a bohém, působící nejen na brněnské alternativní scéně. Jeho široký záběr vedl od všech možných podob výtvarného umění, včetně užitých, přes literární tvorbu až ke scénickým formám a filmu, a jeho grafické partitury si již našly cestu do různých výstavních prostor i do rukou různých hudebních interpretů. Že se jich chopil také violoncellista Josef Klíč, rozkročený ve své kariéře mezi brněnským ohniskem české alternativní či undergroundové scény a přepestrou mezinárodní dráhou interpreta klasické a soudobé vážné hudby, je vlastně naprosto logické. Výsledné CD je dalším pozoruhodným počinem nezávislého vydavatelství Ears&Wind Records.

Na albu najdeme interpretaci šesti grafických partitur, čtyřdílného cyklu Ecliptic Constellations a samostatných kusů The Snow Case a Gramodesky. Úvod, intermezzo a codu pak tvoří Klíčovy kompozice pracující se Sonnyho básnickými texty. Většina Halasových partitur obsahuje poměrně komplikované struktury, více paralelních průběhů, konkrétnější časovou i výrazovou organizaci. Poněkud odlišná je pouze partitura Gramodesky, která parafrázuje předbarokní nekonečné kánony v podobě několika kruhů, vyplněných soustřednými notovými osnovami s jednohlasými pohyby, i ta ovšem nabízí široké možnosti uchopení její polyfoničnosti. Proto je poněkud škoda, že se do jinak velmi obsažného bookletu vešly partitury pouze v obrázkových miniaturách nebo ve fragmentech, lépe by hovořily samy za sebe z většího vyobrazení. Zvláště pokud v bookletu není přítomen nějaký text odborněji či alespoň podrobněji přibližující přístup a chápání partitur ze strany interpreta či samotného autora. Čtyřicetistránkový booklet je zde vedle fotografií a profilů koncipován jako soubor textů spíše pamětnických až pábitelských než analytických. Takže uši a lupu a fantazii k poslechu připravit.

Základní sound desky tvoří většinou více partů violoncella nahraných přes sebe (postup v Klíčových pracích častější), občas poněkud patetičtější zpěv či recitace a k hlasu nebo k některému z violoncell připojený zvukově velmi šťavnatý efekt, cosi jako delay snad s flangerem (?), který si ve většině skladeb vytváří svou vlastní a velmi delikátně chemicky zvonivou vrstvu. Z grafických partitur vycházejí velmi pestré hudební konstrukce. Je v nich mnoho různě stavěných frází, tektonických pohybů i efektů, vycházejících z rozšířených technik hry na nástroj. Stylově se nacházíme kdesi mezi poměrně volnou atonalitou, aleatorikou, některé party vykazují minimalistickou periodičnost či evolučnost. Metrum zůstává často standardní a je rytmicky poměrně výrazně vyjadřováno, což výslednému sdělení dodává i jisté procento „rockovosti“. Klíčovy interpretace tak pracují s širokou škálou výrazových prostředků moderní vážné hudby ovšem ve formátu přijatelnějším i pro žánrově širší spektrum posluchačů.

Tři Klíčovy autorské vstupy potom vyvažují atonalitu na albu spíše tonalitou či modalitou a běžnějšími rytmickými ostináty, z čehož ve spojení s básněmi vzniká artistně písňový formát se vztahem i k undergroundové estetice ve formě i v hlasovém pojetí. A to vše si k sobě na této desce velice dobře a neokázale sedlo. Její půlhodinová stopáž utíká jako voda, opakované poslechy si na mně toto svěží dílo nemuselo nijak vynucovat. CD i společně s bookletem je myslím velmi lákavá pobídka k dalšímu seznamování s tvorbou tohoto svěbytného umělce.

Jan Faix (www.hisvoice.cz)

JOSEF KLÍČ: Grafické partitury a texty Sonnyho Halase
Ears&Wind Records, 2016
Distribuce: Dřevěná cikáda (dravenacikada.cz)

Důkazy: LES 2016

PROLUKY 2016

Vlevo: 1) Spytihněv, 2) Balzamina, 3) Kolben Kaulík & Frinds, 4) Balet Československého rozhlasu.
Nahoře: 1) PPU New Geneneration, 2) J. H. Krchovský & Krch-off, 3) M. Kocman, H. Zuziak, JEF, I. Motl, V. H. Smýkal, 4) K. Malík & Echtl, 5) J. Lamram a P. Šuhájek. Foto: Z. Vykydal. Více na: spodniproudy.cz

1) Neměl
2) Měl by se vyjádřit jinak, třeba slovně
3) Souhlasím ale, když se umělec vyjádří proti nějakému kandidátovi, nikoli však na politickém předvolebním či jiném meetingu. Pozn. Hráli jsme na podpůrném koncertě K. Schwarzenberga před presidentskou volbou – festival v K. Varech
(Jiří Charypar – Švihadlo, Marsyas)

Myslím si, že ne. Asi před patnácti lety (nevím to přesně, ale rozhodně v té době ještě byla jiná situace, než dnes) nás požádali kamarádi ze Strany zelených u nás v Trutnově, jestli bychom jim nezahráli. Byla úplně jiná doba, byli to naši kamarádi, s programem a myšlenkami se dalo souhlasit, ale stejně jsme to po diskuzi v kapele s omluvou odmítli. Něco jiného je hrát na nějaké demonstraci nebo manifestaci, tam jde o vyjádření názoru.
(Josef Lábus – zpěvák, kytarista, moderátor rádia Beat)

Pokud člověk (umělec) podpoří nějaký ideál či myšlenku, je to legitimní, pokud ovšem svůj kabátec nepřevléká dle toho, odkud zrovna čerstvý vítr či zlaták ukápně. Pokud zůstává ve svých názorech konzistentní a neuchýlí se k sprostotě a vulgárnosti, nevidím důvod, proč onoho umělce zatracovat. Mluví ovšem o umění alternativním, nikoli o lúze prodejné (např. Bohdalová, Kryštof.....).
Dle mého názoru by měl umělec hájit spíše názory levicové, sociálně spravedlivé. Proto mě jaksi překvapuje, že zrovna u nás považuje se za samozřejmé mezi alternativními umělci obhajovat myšlenky pravice s věčnou recyklací idiomu o tom, že za všechny sračky dneška může 40 let bolševické vlády a její neustálý vliv na chod věcí vezdejších...
(Otomar Klodner – Kolben a Kavlík)

Tož mohl by, za mocnářství třeba na podporu Strany mírného pokroku v mezích zákona. A v letech nedávných, třeba na podporu Strany houpacího koně, která chtěla vyhoupat se všemi, včetně sebe samých a která kandidovala do hospodských parlamentů, senátů a vůbec kulturních prostor svými virtuózně neumětelskými divadelními kousky.
Jinak, podpora politického kandidáta je každého umělce věc, jestli umělce zvěční či zvěční, v tom háček jest.
A inverzně, měl by kandidát a jeho strana vystupovat na veřejných produkcích pro podporu jednotlivců, kumštýřů a kapel?
(Sten Vlč – pořadatel kulturních akcí z Uničova)

Rádi zahrajeme na předvolební kampani, mítinku jakékoliv strany. Myslíme si, že po našem vystoupení již v životě nikdo tuto stranu volit nebude ...
(Zdeněk „Cipis“ Brázda – Elektrická svině)

Za lubem: Prokletí

Někdy se daří a někdy prostě ne. Jsou špatné dny a jsou i ty dobré, ale když ty špatné převažují, je správné se zamyslet, proč tomu tak je. Můj dědeček rád používal mnohými oblíbené přísloví „na posranýho i hajzl spadne“, a je to vážně tak, když se nedaří, tak se prostě nedaří. Člověk se může třeba stavět na hlavu a stejně to, co následuje, nikdy není podle jeho představ a pokud se našinec dostane někde na opravdové dno, musí se hodně snažit, aby se odrazil zpět. Ono zkrátka z hovna zlato neupláčáš, osobně neznám alchymistu, který by to dokázal. To ovšem neznamená, že někdo takový se někde nevyskytuje. Přiznám se, že já sám jedu již druhou smolnější dekádu. Ne, že bych byl vyloženě na dně nebo plaval, jak se lidově říká „ve sráčkách“, jen to prostě není tak, jako to bývalo nebo by to snad mělo být. Proto jsem se před časem zamyslel a našel viníka, který je zřejmě přímo zodpovědný za moje „strádání“. Neznám sice jeho jméno, a ten člověk možná již ani nežije, ale s jistotou a určitostí se domnívám, že za moje životní útrapy může právě on. Asi před dvaceti lety, když jsem ještě pracoval jako řidič v jednom podniku poskytujícím komunální služby, mě při výkonu mé práce proklel jeden starý muž. Bylo to opravdu neprávem a z jeho strany naprosto zbytečné, protože k tomu ani neměl žádný důvod. Jenom si na mě asi zahojil své ego. Projížděl jsem tehdy s malým kuka vozem v rámci své denní pracovní náplně po chodníku, abych za pomoci závozníka mohl vyprázdnit odpadkové koše umístěné v zeleni a slušně toho staříka, opírajícího se o dřevěnou hůl, požádal,

zda by mi nemohl umožnit průjezd, abych nemusel přejíždět po trávníku. Onen důchodce to tehdy odmítl, namířil na mne svou hůl a vykřikl: „Kéž byste, mládenče, až jednou budete v mém věku, trpěl alespoň takovou nemocí, jako mám já.“ Nevím sice, co tomu uživateli starobního důchodu bylo, ale jistě je, že na mě uvrhl jasné prokletí. Prokletí rovnající se například pravé cikánské kletbě. Prokletí, které zcela ovlivňuje můj současný život. Od té doby jsem toho zlostného starce neviděl a taky popravdě, co bych si na něm vzal.

Uběhl nějaký ten pátek, lépe řečeno hodně pátků, a nebylo mi ještě ani čtyřicet, když mi po téměř třech letech strastiplných návštěv nemocnic a pohotovostí, kde mi všichni odborníci neustále tvrdili, že mi nic není a že mi přece nemůže být tak často špatně a že jsem moc mladej na to, abych měl závratě a motal se, diagnostikovali roztroušenou sklerózu. Ale popravdě, já si nerad na něco stěžuji, jen jsem chtěl napsat o tom, že když jedete po chodníku, ačkoliv to může být třeba i v náplni vaší práce, je lépe se vyhnout osobám podobným onomu postaršímu vztekounovi, který mne svým způsobem proklel. Zkrátka viník čehokoliv špatného, co vás trápí, se vždycky někde najde, a i když tím opravdovým strůjcem vašich problémů nemusí být právě on, přesto vás může hrát myšlenka, že jste ho odhalili a všechny ty strasti si vlastně nezpůsobili sami.

Ivosh Krejček

Pasáže: Úvaha o naději, víře a odvaze

Dnešní hektická a bezohledná doba nezřídka vyvolává v duši vnímavějších jedinců smutek a beznaděj. Život není příliš lehký, a není to záležitost pouze soudobé postmoderní doby. Vždy tak lidé museli čelit řadě nástrah a problémů, které se vyskytovaly v jejich okolí. To samozřejmě stojí každého jedince mnoho fyzických i psychických sil. V dnešní postmoderní době v euroamerické civilizaci jde především o síly psychické, síly, kterých je potřeba k překonávání každodenních problémů vyvolávajících stres. Znáš to určitě také. Pocit zmaru a nicoty zřídá tvou mysl i duši. Ukládá se ti hluboko pod kůži. Myslíš si, že už ti nezbyvá vůbec nic, že už je všechno ztraceno. Nedá se s tím už nic dělat. Dotýkáš se dna, ryješ prsty v bahně. Teprve s hlavou na asfaltu si uvědomíš, že už jsi dosáhl opravdového dna. A právě to je ten nevhodnější okamžik, aby sis uvědomil, že ještě není všechno ztraceno. Se zkrvavenou tváří a s rozdrásanými prsty ti svítne jiskra naděje. Naděje je všechno, co ti pomáhá, všechno, co máš rád, všechno, kvůli čemu stojí za to žít.

Pokud člověk neztratí víru, ať již má tato víra jakoukoliv podobu, a pokud neztratí naději, tak v sobě může najít sílu k překonávání problémů, které život přináší. Pokud však člověku tyto vlastnosti chybí, pak se velmi často dostaví beznaděj, a jedinec hledá k překonání nepříznivého stavu náhradní, velmi často jen zástupná řešení, která k opravdovému překonání nebo přečkání problémů nevedou. Pokud má člověk optimistický názor na realitu, je to jako by po dlouhé cestě vyprahlou pouští v dálce uviděl oázu s čistou pramenitou vodou. To mu umožní sebrat poslední zbytky sil a k oáze se dostat a osvěžit hrdlo vodou ze studny. Pokud má však člověk pesimistický pohled na realitu, oázu, při

cestě pouští, neuvidí, i kdyby už stál ve stínu jejích stromů.

Nadějí mohou být přátelé, děti, nebo rodiče, někdo, kdo tě drží za ruku, hvězdy na nebi, květina, tekoucí voda, nebo paprsky slunce. Naděje může být obsažena ve věcech, které považujeme za velké, ale můžeme ji spatřit i ve zcela nepatrných maličkostech, které nám působí radost. V podstatě je ale pravda, že není malých věcí. Všechno v lidském životě má svůj řád, má svůj význam, svůj účel, všechno má svůj smysl a své poslání. Taoisté říkají, že i nepatrný pohyb jediného zrnka písku může změnit dráhu hvězd. Všechno souvisí se vším. Všechno je tvořeno kosmickou energií, v jejích nejrůznějších podobách, formách a tvarech. Naděje je tedy, je všudypřítomná, je v každém z nás, i když je někdy pokryta nánosem zoufalství, marnosti a strachu.

K naději je potřeba mít odvahu. Odvahu k činu. Odvahu odrazit se ode dna. Odvahu změnit stávající způsob života i chod všedních, profánních událostí. Je tedy nutné obstát v každodenních zkouškách, které nám život přináší. Prohry, porážky, rozčarování a zklamání jsou naším denním chlebem, ale právě odvaha jim čelit a nepodlehnout je to, co tě zvedne z popela, z bahna, ze slizu.

Pokud neztratíš naději, zvedneš se jako bájný Fénix z popela až kamsi ke hvězdám. Naděje je světlem, je teplem, je pohlazením, a pokud k ní máš opravdu odvahu, svírá tě ve své náručí tak vroucně, jako matka svírá své právě narozené dítě. Naděje tě pozvedne a pomůže ti překonat i ty nejstrašnější útrapy. Naděje je život, je to radost, štěstí, pomocná ruka, něžný polibek...

Vladimír Jaromír Horák

Festivalové ohlédnutí: Polička: Rockoupání 2003: alkoholovo-beatnickej report

Vyrazil jsem odpoledne, Mamka mě hodila do Letovic a dala pár morálních rad (Ach, kdybych ji poslouchal, lidi, poslouvejte svoje maminky, ony mají pravdu) a 100 Kč (inflaci české měny zřejmě neznamenala) a novou pláštěnku s tím, že nesmí dopadnout jako ta minulá. Byl čas, zajdu do Billy, koupím pulčák rumu a kofolu, plus lahvička. Sem v klidu, neb za hodku pojedou kamoši, takže se nemusím strachovat, kdy se tam dostanu. Dostopuju do Svitav a na konci města posvačím a dávám si lahvoňa. Bere mě příjemnej týpek i s tím pivkem. Lístek sem si po morálním boji koupil. To byl bohužel asi poslední morální boj, který sem vyhrál nad svým alkoholovým Mr. Hydrem. Na pátek stál 150 Kč a mně se nechťelo přelízt. V sobotu jsem se hodlal vyhnout kontrolám razítka a neopouštět areál. Kamarád Pája to v pohodě přešel, jenže se hned zhulil a opil, a tak mi šel ukázat, kde mají stan a nazpátek ho kupodivu nepustili. No, ti securáti jsou rok od roku drzejší, voni si dokonce dovolí zastavit někoho, kdo nemá razítko.

Pája byl ovšem tak mimo, že to naprosto nechápal, zřejmě už se natolik vžil do atmosféry festivalu, že se zkrátka cítil součástí, razítko-nerazítko. Já ho varoval, už když se mnou opouštěl areál, ale mu to bylo fuk. Přešel to hned kousek od brány, hlídka ho samozřejmě viděla a už ho ramenatý chlápek táhne ke vchodu. Těsně u vchodu se maník zastaví a zařve na něj: „Buď si to kup, nebo vypadni!“ a ukazuje na pokladnu. Ti to neslyšej a vidí jen ukazující ruku. To je chvíle Páji, drzého spratka, ten suveréně dojde a: „mně se smazalo razítko, máte mi ho obnovit, říkal ten pán“. Plesk a má ho – právě si vykecal vstup na dnešek. Ten člověk je prostě Dean Moriarty.

Začíná kapela Poletíme z Poličky, takže má pár vlastních fans, jinak lidi ještě moc neposlouchaj, spíš kalej jako já. Neznělo to špatně, ale ani to na mně nezanechalo nějaký excelentní dojem, typická lokální kapelka. (Poznámka 31. 10. 2016: Tak tady ses, Vojto, nepředved jako velkej hudební vizionář) Přijíždí spousta lidí z Letovic a Hradce a moje kofola s rumem koluje. Já dělám chybu, že se sobecky bojím, že na mě nezbude, takže na jedno kolečko dávám asi čtyři loky a vydatně zapíjím pivem. Lákám všechny, co neznaj Budoár staré dámy. Je vidět, že Budoáři jsou už docela známí, publikum silně vzrostlo. Bohužel výkon byl horší a to z jednoduchého důvodu: chyběl kytarista Ondra Klíč. Proto to holky s bubeníkem pojalý dost alternativně a hrály nejstarší věci, které tam znali asi 3 lidi. Pak ale přišlo na Sobotu a v Neděli, Myslitele, Usnul dub nad stádem hub a lidi začali konečně jásat a pařit. Pak mnou vyškemraná Lopata–beton, asi nejlepší česká punková pí-

seň, co znám. Geniální jednoduchost punku tu prostě září, a ten text to absolutně zabíjí. Pro vás, co neznáte, text zní pouze: „Lopata, beton!“

V Extázi vylézám na pódium (to není snadné, festák se odehrává v bazénu, takže je to fakt vysoko) a skáču. Padám a vaziva u kotníku, kterej mám ze sportu navždy v řiti, to nezvládaj. Holt pojišťovna ti 9 litrů za zranění nedá jen tak pro nic za nic.

Padám na zem. Mile poděkuji za přízeň dvou velmi mladých slečen, ptají se, jestli sem OK a zvedají mě. Vždyť proto my chlapci vlastně blbne, aby o nás ty ženy pečovaly, jinej účel to nikdy nemělo. Jsem už ale příliš v rauši, abych vnímal bolest, takže i když mě kotník bolí, zbytek koncertu suveréně odpařím na jedny noze.

Pak nastala výměna, Root místo Fixy, dlouho se to připravovalo. Hledal jsem Márdiho, protože jsem chtěl udělat Fixu v Třebové, ale nenašel.

Root jsem strávil u baru. A z dálky vůbec nemůžu posoudit, jestli je to dobrý.

Našel jsem Márdiho, mluvil jsem s ním a mám pocit, že rozhovor byl normální. Proč si ho teda nepamatuju?

Jsem kompletně našrot. Začínají se mi nebezpečně líbit všechny ženy. Hlavně se začínám zajímat o holku z bandy lidí, co přijeli s Pájou z Hradce. Zatím je vše na přátelské bázi, ale nevypadá to se mnou dobře, má nádherný dredy a je děsně vtipná a milá. Jsem z ní úplně hotovej. Svědomí mlčí a vůbec neřve. Jdu pařit na Fixu, ale spíš tam jen tak stojím, možná nějaký ten refrén odzpívám. Na závěr chytáme lidi skákající z pódia. Padá na mě stotunovej borec a rozbíjí mi nohou nos. Slečna dredačka se o mě příjemně stará, je to výtvarnice, hipisačka a alkoholička, a já marně přemýšlím, co bych jí tak mohl vytknout. Pája je na tom podobně jako já, ale on už je stálá ikona Poličky. Ochranka už ani nemá sílu ho neustále tahat z pódia, kam se neúnavně škrábe, potácí a objímá členy kapel. A to je taky tak krásný na tomhle festáčku, že mají tu trpělivost s ožralama, jako je von, místo aby mu dali někdy za stánkama do držky.

Pak už se potácím k baru, hudba už mě vůbec nezajímá, jen alkohol a slečna. Zastavuje se u mě Pája a vztýčuje varovný prst. Ovšem větou: „Já ji znám, neblni, ona je ještě dvakrát větší alkoholik než ty“, mě rozhodně neodradil.

Teď se ale ukazuje, že Pája měl s varováním pravdu, deme na dvě kola panáků, a to mě zabíjí. Usínám uprostřed nějaký šílený teorie, kterou jí vysvětluju. Pokouší se mě vzbudit a pak jde, podle jejích slov, zbytek večera kázat svým přátelům o morálce, asi jsem ji naka-

žiju ve společnosti, která není šťastná, ačkoli by mohla a měla být. A pamatuju dobu, když jsem byl šťastnější, ačkoli byli v čele státu darebáci a politické karikatury. Nezáviděl jsem je, byli naším společným nepřitelem, který nám byl dán, kterého jsem nuceně volil. Tak jako všichni ostatní...

A dnes můžu volit a dělám tak skoro s nechutí. Ve vládě naší země slyším často neoborníky, co mluví o odbornostech, kterým aspoň povrchně rozumět se učí až během vládnutí! Politika je odborností tak, jako zákon, medicína, řízení letadla, či chemie. Ve vládě a v zákonodárných ústavech musí být odborníci a současně lidi s vysokým morálním kreditem. Ti tam nejsou.

Nikomu z nich – s výjimkou V. Havla, kterému jsem věřil a věřím, jsem dosud ničím nepomáhal k politickému postu. Kdyby se ale našel někdo, kdo by vyhovoval daným podmínkám, bral bych skoro jako povinnost jej podporovat. Umělci, protože mají na veřejnost vliv, by měli pomáhat..

(Jiří Vondrák – písničkář, spisovatel a televizní dokumentarista)

Musím odpovědět poněkud pokrytecky. Když mi bylo tak 12, hrál jsem na komunistických volbách ve smyčcovém kvartetku. Mohli jsme i chybovat, znovu začínat a tak, pan učitel byl chytrý. Když mi bylo 40, hrál jsem v Olomouci v S klubu Zelenejm, jakýsi nesmyslný pelmel s Marthou Olšrovou a Říšou Mlynářem, zvukař mi zapomněl ozvučit housle, diváci tvořili našťestí jen muzikanti. Zadara. Možná si myslíte, že jsem si to vycucal z prstu. Ne. Když to budete chtít zkoušet, dopadnete jak já!

(Roman „Cipísek“ Cerman – Hynkovy zámky, Tiché lodi)

Nevidím v tom žádný umělecký rozpor, spíše je to silněji položeno v rovině lidské, etické. Viděno publikem, vystoupením se umělec k politikovi veřejně přihlašuje a ztotožňuje se s ním hned dvojnásobně. A takové násobení už může dopadat všelijak, protože jak známo, nemáme v politice jen mravní giganty.

(Vít Raška – Metalurg, Lamram jam, Balet československého rozhlasu)

To je morální otázka, v zásadě platí, „spolu chycení, spolu pověšení“, je možné, že někomu je někdo z politiků tak blízký a je pro něho důvěryhodný, pak proč by ho neměl podepřít? nesmí to ovšem udělat kvůli penězům, ani kvůli jakémukoli jinému užitému účelu, to by byl jeden druh prznění „osoby i díla“, pakliže by k této podpoře využíval svoje už jinde publikované či jinak použité dílo, bylo by to – dle mého soudu – prznění druhé, po mně našťestí nikdo tyto pitomosti nechce, i když je každému zřejmé, že i mezi politiky mám několik přátel, vždy jsem je ale podporoval úplně jiným, a to prostě občanským způsobem.

(J. E. Frič – básník, vydavatel, pořadatel kulturních akcí)

Přátelé z Třebové se smilují a odnášejí mě do velkého stanu – čarovny. Probouzím se ráno na stole o velikosti metr krát metr. Můj výkon ovšem překonává dvojice, která se na stejném stole další den vyspala ve dvou. Všude okolo se už servíruje čaj, jen ten můj stůl je jaksi obsazený.

Zjišťuju, že Pája tu spal taky. Jestliže já si připadám punkově, když si neberu na festák stan, on si nikdy nebere ani spacák. Tvrdí, že má pak člověk lepší motivaci svádět, protože, když nikoho nesvede, tak umrzne. Pája samozřejmě hned po ránu oblbuje nějaký slečny.

Nakonec vstáváme a vyrážíme do města. To, že pak budu muset přelízt, je mi jedno. Jdu si do stanu Hradečáků pro batoh, taky mě docela zajímá, copak slečna Lenička z předchozího večera, jakpak se má a kam mi včera zmizela. Vylézá ze stanu s nějakým klučinou. Chvilí se zdá, že jsem zachráněnej před nevěrou, ale bohužel se ukáže, že je to její bratr.

Všichni jdou s náma do města. Ona i bratr už dneska jedou domů, snažím se, aby mi to nevadilo, ale vadí. Bohužel se ale po dvou pivech v hospodě na náměstí (dobré Novopacké pivo za 11 Kč, kamoš Luďa zvládl asi tři za půl hodiny – do zásoby) a výtečný polívce začínám osmělovat. Začínaj padat první návrhy, že by dneska nemuseli jezdit. V supermarketu kupuju zmrzlinu, víno a já jen čtyři lahvičky (žádný tvrdý jsem nechtěl a víno taky ne. „Decentně“, říkám si, hlavně decentně!). Rapuju s Leňou a jejím bratrem a kecáme různý nesmysly, nejoblíbenější je rádoby písnička rádoby undergroundové kapely z Majora Zemana. Bič boží. Složili to prej nějakí soudruzi. Buď museli mít dobrou schopnost empatie do undergroundu, anebo vedli dvojí život, říkám si. Nestále řveme text: „Červi se rozlezlou, eeeeeee!“ Následuje šílený skřek, který zaručeně pohorší všechny policišské občany.

Uchytávají se také Rejhradice od Redla. Deme městem. Je mi jasné, že VRRM od Vladimíra Václavka nestihnem a to jsem se na to tak těšil. Postupem času je jasný, že nestihnem ani Volant. Ploužíme se Poličkou, všude jsou plakáty: „Ne Plazmotronu!“, což tam není vysvětleno, ale má to být nějaký sklad nebezpečného odpadu. S Luďou z prdele skanduju: Ne, plazmotronu! Ostatní se přidávají. Je nás docela dost, takže místním to musí připadat jako nějaká anarchistická demonstrace. Poté chodíme pozpátku a všechny zdravíme „Ned Ýrbod“, naše oblíbená pitomost z Červeného trpaslíka.

Hradečáci dělají hned dvě osudové chyby dne a večera. Za prvé: bratr se slečnou zůstávají.

Za druhé: Nikomu se nechce nýst dva litry vína, tak je dávaj ke mně do batohu. Těsně před vchodem se odděluje skupinka platíčů a neplatíčů. Pája, Leňa a já se oddělujeme a za nasraného pohledu pořadatelů (moc dobře ví, o co nám jde) obcházejí ploty festivalu. Pája, jelikož je bytost šílená, nám měl ukázat, kudy nejlip přes plot. Místo toho ale něco zamumlá a zdrhává pryč. Zjišťuju, že mi to vlastně moc nevadí. Je sluníčko a nádherný den. Válim se na louce za festivalem a je nám blaze. Mluvíme o svých životech a je nám ještě lépe. Popíjíme moje piva, který otvíráme o sloup plotu, takže vždycky přiletí ochranka, páč si myslí, že chci přelízt. Přichází smska, kterou nám raději psát neměli: Kde ste? Mate nase vino!? Ha, prohlížím batoh a opravdu, úplně jsem na něj zapomněl. Morální úvahy na téma „je to jejich víno“ zaháníme po pár sekundách. Tak nějak nevěřím, že jim to vypijem, přece jenom máme v sobě dost piv. Ale brzy je jasný, že víno zmizí téměř okamžitě. Slyším přes plot Ty Syčáky. Jsou úžasní a „Já nejsem vláha, mámo, málo saju“ se stává další hymnou, my teda rozhodně málo nesajeme. Zábavnou kratochvílí se stává zahazování bot za sebe do kamsi na louku do dále. Být to na mě, tak by následovalo i oblečení.

Netrvá mi dlouho, abych překonal rozpaky a ujal se k prvnímu kroku k překlenutí přátelské bariéry. Vždycky jsem byl děsná stydlivka, ale dneska je prostě tak pohodovej alkoholovej den, že o ničem moc nedumám, přitáhnou si ji k sobě a je to. Pak stačí pár frází o tom, že mám přítelkyni a jak mě to vlastně mrzí. A pan hajzlík to má posichrovaný: Zároveň má zajištěno, že je to

jen flirt a zároveň vypadá jako hrozná citlivka, kterou to vlastně hrozně mrzí. Jsem to jenom já, anebo je vám taky někdy ze sebe na blití? Že byste nejraději zapomněli na věci, co jste v životě udělali? No nic, jedem dál.

Polští Tolhaje byli prý úžasní. Pokoušíme se přelízt plot a dostat se na festival, ale jsme strašně našrot, takže nám to trvá asi hodinu. Ihned nás zmerčilo asi pět žlutásů (mají žluté pořadatelské triko). Do toho na nás ještě řvou Hradečáci, kteří se mezi tím rozdělili na oddíly a jali se hledat víno. Řvou: „Svině, kde je naše víno!“ Sice ještě obratně utíkáme přes toi-toiky a pak pod pódiem k baru. Ovšem dredatý pár (i já měl tehdy dredy) je opravdu celkem nepřehlédnutelný. Může být tak čtyři hodiny odpoledne a lidí tu ještě moc není. Už nám zrovna slečna barmanka servíruje naše zpěnné bratříky, když se okolo nás seběhne žlutá armáda. Leňa si toho vůbec nevšímá a hypnotizuje sklenice. „To pivo si asi nedáme, že?“ ptám se.

„To pivo si nedáte.“ Ruku v ruce, chyceni, ale s vlastní hrdostí, odcházíme. To ale zmate záchranné vinné oddíly Hradečáků, kteří nás mezitím ztratili a marně nás pak hledají v areálu. Je to jedno, protože vína už nám stejně moc nezbyvá. Nacházíme jiný palouk a opět se akorát válíme.

Do toho mi zní v hlavě: Po nohou, po rukou, od popařů 05 a Radečka. Pokoušíme se o nový průnik a zdařile. Jsme uvnitř, ale je to na hovno, protože jsme našrot. Takže to splní jediný účel – zatímco muchlování na louce bylo v příjemném soukromí, nyní mě postupně nachází většina Třebováků, aby mohli roznášet drby a Hradečáci, kteří zlostně zkoumají prázdnou petku vína.

Myslím, že hrajou Endless, ale mé rozlišovací schopnosti mozku jsou u dvou bodů:

1. Zní to tvrdě. 2. Leňa je moc příjemná. Pár kamarádů si přijde rejpnout, plus se sázejí, jestli už jsem s ní spal. Říkám ne, takže výherci si jdou vyzvednout panáky. Sedá si ke mně kamarád Ondra, mou slečnou vždy braný za pokryteckého šovinistu a děvkaře. „Ty jo, Vojto, co ti mám říct, já sem jen zsranej šovinista, vždyť víš. Mně se líbí a fandím ti, akorát mě sere, že ses ještě k ničemu neměl, prohrál jsem panáky.“ Poděkoval sem mu za „podporu“.

Lenka se vrhá na Ondru a chce mu vrazit prsty do nosu. To je její oblíbená kratochvíle, říká, že je to takovej její výzkum, že většina lidí se štítí, přitom není proč. Já zase k rejpaní v cizích nosech přidávám kousnutí do nosu. Kupodivu většina našich přátel tyto naše experimenty nechce podstoupit, takže brzy prchají a jsme zase sami.

Mou ostudu dovršuje to, že přímo u pódia stále není moc lidí. Takže když místy s Leňou paříme či tak polopaříme a polo se po sobě válíme, vždycky přiběhne nějaký fotograf a řekne: vy jste takovej pěkný pár, já si vás vyfotím?

Říkám si: Jasně vyfoť to, jen ať všichni vidí, jaké sem hajzl. Nakonec jsem ale kupodivu nikdy žádnou fotku neviděl, facebook ještě nebyl a policišské noviny nikdo neodebíral, zlaté časy anonymity. Ty fotky musely být krásné, byli jsme opravdu ztělesnění festivalové generace. Vypadli jsme jako dvě pářící se medúzy. Leželi jsme na sobě v bahně a dešti, s dredama vzájemně propletenýma do sebe.

Ne já, ale kupodivu Leňa navrhuje, ať dem k ní do stanu. Že bych ještě zvrátil sázku?

Dáváme si ještě asi dva panáky, ale myslím, že je to fuk. Naštěstí mě zachraňuje opilost. Tělo chce, duše ne. Proto pronesu legendární větu, něco jako: „Jako nemysli si, že bych nechtěl, já bych chtěl hrozně moc, ale nechce se mi nic shánět.“

Těžko říct, jestli se to dá nazvat malou morální výhrou či jen směsí lenosti a strachu ze selhání. Dost jsme o tom ten večer mluvili. O tom, jaký sou muži svině. Že každé, i ten sebecitlivější kluk, by stejně nejraději obdělal všechno, co má sukni. Ale co chceš vyřešit se slečnou, jež je právě objektem tvý morální prohry a jíž to nevadí?

Dohrávají Terne čhave, myslím, pak asi Olympic, mám pocit, že jsme ve stanu zpívali Želvu. Přichází pravá majitelka stanu a začíná asi nejčastější prvek našeho stupidního alkoholového

humoru. Leňa s Věrkou se líbají a já se cítím odtržen a tropím žárlivou scénu. Jim se to hrozně líbí, jelikož jsem strašnej cholerik, dokážu zahrát tuto scénu opravdu přesvědčivě, a tak tuto zábavu opakuju defakto celý večer. Vždycky se někde valím s Leňou a přijde Věra, líbání, scéna. Jak s málem si člověk vystačí, když je vyndanej jak péééééés. Ve stanu je mi vůbec celkem příjemně, kecáme nesmysly, valíme se po sobě. Občas se podívám, že ačkoliv obě ruce Leni cejtím na svém těle, nějaká ruka mě hladí pod tričkem na břiše. To vždycky ztropím investigativní scénu na

téma: „ČÍ JE TO RUKA!“, než se Věra přizná. Vcházíme zpátky do areálu, začíná hrát poslední kapela, nikdo už u vchodu nehlídá. Je to funky, už zas to trochu vnímám, spíš strážlivím, neboť našrot jsem byl celý den, tak už není, kam se dále dostat. Není to nijak originální, prostě něco jako J.A.R., ale páíme jak vztekly.

Docela málo na dva dny kapel. Je zima, místy opět prší a já za sebou tahám cáry své totálně roztrhaný pláštěnky. Poslední symbol rozpadu, morálního i fyzického. Je tak kolem tří, čtyř ráno, festival končí. Jdeme k jedinému ohni, kde se prodávalo prase. Bohužel i odřezky už nezbyly, neb je všechny od stánkařů vyžebbral ožralej Pája, a tak hladovíme. Leňa se rozhoduje poprvé porušit taktiku „dnes zveš ty“ a chce mi konečně koupit pivo, ale zjišťuje, že nemá prachy a mrzí jí to. Já jsem taky švorc. Dávám svou poslední bankovku (50 Kč) za poslední dvě piva. Sedíme u ohně s Hradečákama, co už nám odpustili.

Hulíme jointa a zpíváme Horkýže Slíže, ložíme na pojezdnej caravan, dokud nás probuzený majitel nevyhodí. Znovu sehrávám svoji oblíbenou žárlivou scénu s Verčou a Lenkou a Hradečáci se chvíli bojí, že budu agresivní, protože neví, že je to hra – asi jsem dobrej herec.

Nikomou se nechce spát, mně se nechce probudit se s výčitkami, který už teď přicházejí. Jsou tu s náma i ty největší socky, s kterými zítřka pojedou z Poličky. I slečna punkerka-homelesačka, kterou jsem neviděl celý dva dny jinak, než tak, že se válela našrot u pódia buď ve vlastních zblitkách či chcánkách. Jsem vděčnější, že je tady, protože potřebuju vidět vedle sebe někoho, kdo se ponořil ještě níž a momentálně už zbývá jen ona.

Není co pít, je 6 ráno. Jdem spát. Opět hustě prší a padaj kroupy. Věrka si po právu zabírá půl stanu a tak se musím tisknout na stěnu stanu, která je totálně mokrá, takže vlastně spím se zádama ve vodě. Moc toho nenaspím a dívám se na ni, na svoje vítězství i porážku dnešního dne. Je krásná a je mi s ní strašně dobře, to je na tom to nejhorší. O společné budoucnosti nepadlo ani slovo, víme to oba, je to nesmysl.

Je 9 ráno, budí nás Lenčin bratr. Asi hodinu nám zpívá a nadává a snaží se nás vyhnat ze stanu vším možným způsobem. Za chvíli pro ně přijedou rodiče. Leně se ven do nehostinného světa nechce. Supr, říkám si, ještě se tady setkám s její maminkou, to bych tak ještě potřeboval. K tomu celou tu dobu střídavě padaj kroupy a sněží – je konec května doprdele! Apokalypsa. Možná, že celou tuhle pohromu seslal Bůh na všechny jen kvůli nám a tomu, že jsme spolu. Jsem tak vypitej, že tomu místy fakt věřím. Lidé venku si přejou veselý Vánoce na sklonku začínajícího léta. Nakonec se Leňa zvedá až pod pohrůzkou toho, že už sem jde máma. Celá má duše trpí. Uvažuju, že si řeknu o číslo. Zbytečné. K čemu? Co jí můžu napsat? Sakra, vždyť já si ani nepamatuju, kde studuju! Co jí mám psát? Je pryč. Vstáváme asi ve 12, krom našich dvou stanů už jsou všichni v trapu. Pomáhám Věře uklidit stan. Loučím se s ní a s Hradečákama. Potácím se sám městem, pak končím v hospodě s těma brněnskýma punkáckýma bezdomovcema. Zmíněná homelesačka, páchnoucí močí, se ke mně velmi líší. Je mi odporná a je mi odporné, že je mi odporná, protože nevidím na sobě nic moc, čím bych se od ní lišil. Možná inteligencí, ale tu hravě utápím chlastem.

Jdeme na nádraží. Na nádraží potkávám Páju s nějakou novou slečnou. Tak přece se k někomu vetřel do spacáku, ludra jedna.

Ve Svitavách se ploužíme k místu na stopa. Sněží, je zima, mám na sobě tři vrstvy a stejně jsem úplně vyklepanej. Mluvíme o slečně, se kterou se loučil, o Lence, o té mojí slečně, o té jeho, o tom, jaký sme hajzlové, o tom jaký jsou muži hajzlové. O tom, že jedinou zbraní žen je chovat se stejně, ale pak jsou nazývány děvkami. Jen plky. Mluvíme o tom, že ženy by se měly dostat k moci a zavést kastraci a umělé oplodňování z bankového spermatofondu. Mluvíme, mluvíme, mluvíme.

A pak si jedeme dát domů svíčkovou od maminky, poté zavoláme svým slečnám a najdeme útěchu v jejích náručích.

Dokonce i hudebník je člověk! Člověk žijící ve společnosti. Ve společnosti nějakým způsobem formované různými silami, mimo jiné politickými. Pokud považuje člověk politiku za důležitou, může mít potřebu se k ní nějakým způsobem vyjádřit, zaujmout postoj. Hudebník například svým vystoupením na podporu nějakého politického uskupení. Je tu ovšem nebezpečí uklouznutí do politických škatulek, které obvykle umění dělají medvědí službu...

(Radim Babák – akordeonista, písničkář, mj. Čočka, [che])

Nemůžu a nechci nikomu říkat, co má nebo nemá dělat, ale vždy je mně špatně z umělců, či „umělců“, vystupujících na jakékoliv akci zavánějící politikou. Šaškárna!

(Mira Kubín – písničkář)

Nasrat, jo nasrat...!

(Petr Kubíček – PBK Blues)

Anketní otázky e-korespondencí

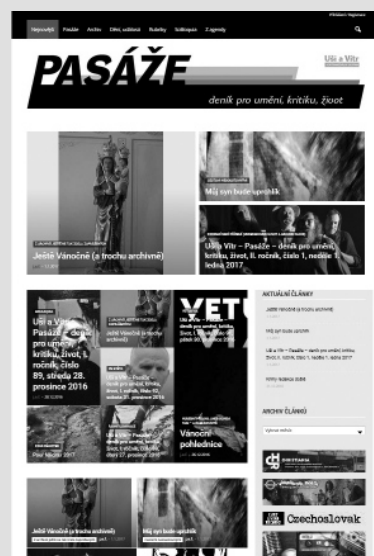
UŠI A VÍTR ON-LINE

www.usiavitr.cz

PASÁŽE

deník pro umění, kritiku, život

V minulém čísle Uši a vítr jsme představili noý projekt Jaroslava Erika Friče – Pasáže. Od té doby získaly Pasáže reálnou podobu na webové adrese usiavitr.cz, tato je zcela responsivní a Pasážemi tak můžete listovat nejen na počítači, ale i na jakémkoliv zařízení schopném připojení k internetu. Z mnoha dostupných

rubrik: Vetus Via, Dřevěná cikáda, Ranní iluminace, Dědictví Jakuba Demla, Protokoly o době, Na okraj týdne, Šperhákem, Z archivů ještě ne tak zcela zaprášených, Ze starých papírů a mnoho dalších. Některé si jistě vybavíte i z papírových Uši a Vítr. Dobré počení přejeme.

Vojtěch Landa

Podivuhodné necesty: Kategorický d-beat

Podle jedné z akademických tzv. definicí KATEGORICKÉHO jde o imperativ vylučující jinou možnost. Není to podlé? Mezi náma... kategorie blbá je nána... Proč si na nás kdo vymyslel tu kategorii podlidí, podřádů a neřádů? Nenechme si ji líbit. Nutno na ni nasadit několik speciálních agentů plus nějakou tu akustickomagnetičkou uklízečku, aby tam provedli čistku a obnovili ob/řádek... pořádek. Onen obřad se nemusí každému líbit, nám pak nutně, ale pořádně ji zmalujeme, zmandlujeme, odhodíme do hnoje, jakože se kategorie kompost jmenuje, už teď je přívlastkem někoho/něčeho jiného... Kategorie kaput! Je to v pytli - (kick the bucket → zatřepat bačkorama); zašterchat osudím, osrdím --- hranice, recyklace, replikace básnická licence (na zabíjení); nejlépe začít od Adama, otočit čip, ježka v kleci, vytočit ho podle sebe (soudím tebe, což je podlé...) a pak se nenápadně teleportovat do ovocného koše literárních žá(n)rů typu vyhláška, nařízení, homilie, horor, gauner, budovatel, třídní pokušitel, je to na pytel, spasitel, vykupitel... kult, kultura, natura, kreatura, makulatura, nomenklatura... urááá!!!

Nic podvrtnějšího a zároveň konstitutivnějšího než kategorie... Bez kategorií se totiž neheme a s nimi už tuplem, jsme jejich vězni. Kategoricky znamená ROZHODNĚ, jediné rozhodnutí rozhodí indiferentní masu (množství); biomasu odřízne od anorganického krasu, bez kategorie není žádné světlo (na konci tunelu), natož tunel, černí není barva, ta je až potom. Nějak mi to nedá, Platón, atom, zlom, polom – kategorie je kat, ontologický predikát; začíná to kategorií, končí tragédií, zákusem podle plotu, zadržovat ostnácem a pustit do toho el. šťávu, pohraničníka se samopalem a psím predátorem za/kusu/jícím toho kdo chce ZA, za čáru, za kategorii hra-nic... Začíná to kategorií a končí tříděním odpadu třídního... nasrat!
PLOD – PLOT ... který vůči komu je čím?

Plod – jednota potenciální mnohosti a plot zde být musí, neb obkružuje plod, z něhož se zrodil tvůrce plotu. ANO, ANO – PLOD A PLOT jsou neodmyslitelně spojeni. Aby myšlení vydalo svůj plod, potřebuje plot. Tím je kupříkladu slovní zásoba současné češtiny. Plod zde nejdříve vůbec nebyl... všude samý plot a komplot a dokonce i onen plod není než okem, dírou nějakého plotu. Plod nese plot a plot, třeba troj-či čtyřrozměrného prostoru umožňuje plod a plodné myšlenky třeba o plotech a plodech – okružují. Koule kouli kouli. Vidiš tím (drátěným) okem nějaký zřetelný rozdíl, předěl, diverzi (lat. diversum = odlišnost) – mezi ovocem a zeleninou? Musíme tam vrazit odzbrojenou pěst, klín a tu uzavřenost otevřít!

Samozřejmě, že zde rozdíl musí být, máme-li již po ruce tak rozdílná slova a vidával jsem onen předěl v prodejnách Ovoce a zelenina, které jaksi nějak zmizely společně s inkoustem, fotorůžky a mizíkem, ale zároveň vidím dva stejné ploty ohraničující a oddělující totožné plody.

Není plod jako plod, jsou zde plody úsilí, plody milosti, plody násilí (ploty proti zahraničním zahradníkům!), rezervace pro za/hradní kozly... Nadarmo slovo zahrada označuje to co je ZA ohradou, za hradbou, za hrazením. Výraz PLOD však odkazuje především k plození, k plodům lásky. Samozřejmost zde hraje, (samozřejmě!) roli neviditelného pláště a samozřejmě, že ten plášť je právě tím rozlišovacím znakem, císař je nahatej. Kategorie je zrovna tím NEJOBECNĚJŠÍM, co se v té vesmírné obci najde, tzv. OBECNINOU. (Podle některých postarších současných (tj. postmoderních) filosofů je to staré harampádí kandidující na místo v netříděném odpadu, podle mne to ale odbytá věc není, asi jsem pozadu... říkají mi ŠKATULKÁŘ.

Bylo by docela zajímavé zjistit jak definuje zeleninu a ovoce Slovník spisovné češtiny, ale pochopitelně zde nejde o nějaké brusky a švestky či popřípadě okurky a kapusty, nýbrž právě o ten PŘEDĚL–ROZDÍL–ODLIŠNOST. Odtud se dá již snadno přeskočit do mezery oddělující ducha od hmoty – je-li nějaká. Není-li, mohl by takový skok dopadnout fatálně.

Jakmile je ucho utrženo, nádoba se řítí směrem k zemskému jádru a je nasnadě, že první překážka v dráze způsobí, že se něco vycejbrá... Škatule, škatule, hejbejte se! V Bibli je slovo OVOCE synonymní se slovem PLOD, a po ovoci ho poznáš, co je zač...

Jak je to tedy s ROZDÍLEM?

Ten není organický, nýbrž magický, stane se... sladké zhořkne či naopak, škála se digitálně nařeže a sesynchronizuje s časovým harmonogramem, jako by prostor byl nějakou štanglí. PŘEDĚL je tím, co je přísně tajné, příliš agens, než aby se to dalo uhlídat a není nikdo kdo by nebyl popleten. Části jsou fundamentálně propojeny CELKEM (kontextem). Liší se právě jen ty přílišnosti, které se nedají kvantifikovat, protože jsou navzájem nepřehledně spleteny; hranice je zápletkou (lat. plecto = zápletká) toho thrilleru. Tkáň pří/běhů je spleť, která je organizována PLOTEM (tj. hranicí; mimochodem angl. slovo the plot znamená jak parcelu – event. zahradní, tak děj, ZÁPLETKU, obsah, koncept, záměr, intriku, tj. komplot – z latinského intricare = zaplétat, mást; viz TRIK, z lat. tricae = pleticha, lest); každopádně s tzv. VÝZNAMEM se musí zacházet nanevšest opatrně, neboť jde o latentní výbušnou intriku bratrů v triku...

Jak je to s ODLIŠNOSTÍ? Samozřejmě, že bychom se mohli ptát po nějaké ideji ideálního ovoce a ideální zeleniny a poté hledat vlastnosti ovocnosti a zeleninovosti, jež musí tomu či onomu výpěstku nutně přináležet, abychom jej mohli zařadit buď do oddělení Ovoce anebo do oddělení Zelenina a zde se ukazuje, že práce v takovém obchodě nemusí být vůbec snadná, ba může vést až na psychiatrickou léčebnu. Já osobně bych měl veliký problém s rajským jablíčkem a citrónem, neboť sladkost předsudečně přisuzuji k ovocnosti a kyselost především k zeleninovosti, ale tak jednoduché to zase není, že ne?

Ano... Je to ještě jednodušší. Řepa je sladká až přeslazená. Rajče je prokazatelně ovoce, ale až do devatenáctého stol. se obecně věřilo, že je jedovaté. Ve dvacátém stol. nastal rajský boom; poté co se cybermichurinům vysmekly GMO modifikace z ruky, si opět část mutantní populace začíná „myslet“, že rajče je jedovaté... ale je to tak, že každému co jeho jest... tedy přesněji, každému co jeho jí. Peopli jsou potomci Adama a ovoce pochází ze zákazu, zatímco zelenině svítla na semaforu zelená. Každopádně dříve než člověk je tu fruit... Ale ještě dříve než zelenina je slovo. To až slovo dalo slovo, že uhoď jako prašť, kam vítr tam větrolam. Adam byl odkojen pústem, lezou mu žebra, tak aby nebyl sám, jedno mu vy/jmuto... Muž a žena, oba lidi. Plod jeden, názvy dva (ovoce-zelenina). Vidiš rozdíl mezi jménem a názvem?

Především si začínám připadat jako nějaký ovocnář – anebo ještě lépe jako nějaký kolchozník či souchozník, velkostatkář ovocnář a ve volných chvílích sadař a zahradník bylo by splněním mých nejniternějších přání, která se nikdy nesplní, neboť místo procházek po svých višňových a jiných sadech musím se, nutno podotknouti dobrovolně, zabývat nějakými názvy a jmény. Názvy nazývají a jména pojmenovávají a jmenují a obojím lze pojmenovat či nazvat také slovem, které vyděluje a také rozděluje a bez pojmenování bychom tady mohli mlčet a mlčet a mlčet – takže potud je to s názvy a jmény v pořádku, ale nezapomínejme na možnost kote-

goriálních bludišť, jež si z nich doslova s „železnou“ nutností budujeme, neboť při svých pojmenováních a jmenováních docházíme mnohdy k rozdělení světa na uvnitř a vně. **NÁZVY NAZÝVAJÍ A JMÉNA JMENUJÍ** – doufám, že sis povšimnul jisté neosobnosti vedoucí k otázce, kdo to tedy vlastně myslí...

Kdo to říká, ten to je, chytte zloděje... Plod je pozůstatkem rozkvetu a zralost stádiem hniloby...?!

Tvé otázky mne nakonec dovedou k rozkvetu mých utajených sadařských a zahradnických vloh, jejichž plod by se dal shrnout do moudré zahradnické maximy, že bez hniloby není květu a bez plodu není hniloby...

Nejprve ovocná školka a až pak stromové povyroستou, ze školky stane se snad sad, v sadě skví se plevele květ a hmyzu slet, ale není až tak hořký ráj (to) na pohled, protože –

– se můžeš procházet po svém sadu a počítat stromy a rovnou si můžeš začít počítat výnosy, neboť úroda bude tohoto roku dobrá.

Někdo to rád hořký...

Bohužel něco stojí nafta a také ta líná holota, která musí ta krásná jablka očesat, ale i tak nebude výdělek špatný. Hle zde letí včelka, ale co to, let do prdele otravný hmyže, aá – mám to ve vlasech a rozšláplnul jsem si svůj nový myslivecký klobouk, cítím žihadlo a padám opuchlý a chroptící mezi bílé vločky opada-

ných květů a začínám lapat po dechu...

Anafylaktický šok... Snaha o resuscitaci byla marná. Budiž osadníkovi hniloba lehká. Kategorie slouží k „odlišení“ padlého od vznešeného. Pád není podlý, nýbrž zákonitý. Podlé však je (tedy podle mne) užívání kategorií jako diskriminačního až donucovacího prostředku. To je rovněž pěkné slovo – **PROSTŘEDEK**, taky taková „takykategorie“. Někdo to rád hořký.

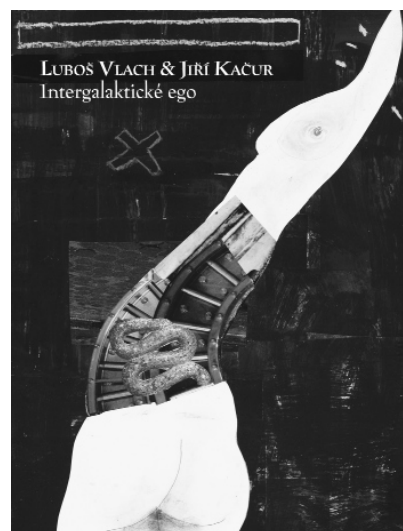
Podlý, leč přirozený prostředek k přežití, neboť myšlení není pouhým rozjímacím strojem, nýbrž také nástrojem a to mnohdy nástrojem brutálním, který strojí úklady nejen myslícímu, ale i myšlenému, čímž jest „to okolo“, které si lze při „správném“ rozčlenění, vydělení a zařazení doslova podrobit – a když ne rovnou porobit, tak alespoň „smysluplně“ využít.

Když strojí, podoben je stroji, ten ovšem o tzv. smyslu nemá ponětí a s tím „myšlením“ to nebude taky tak žhavý. „Myšlení“ je sice důmyslná smyšlenka, ale afekt má vždy navrch. Mezi tzv. myslícím a myšlením plot, konvence o nepřekračování hranic. To oko ucha vykruhuje ono „okolo“ --- rodí se kategorie nahá, světlem oděná. Než se naděje je v naději, dříve dívka, nyní nádivka, to bych se na to podíval, už bych ji dál neodíval... Hranice je ale pomnožná a pobožná. Okrsek sakra.

Luboš Vlach & Jiří Kačur

Dřevěná cikáda:

LUBOŠ VLACH & JIŘÍ KAČUR
Intergalaktické ego
(Ears&Wind Records, 2017, kniha)

Společné dílo brněnského česnekového guru Luboše Vlachy a pražského antikváře Jiřího Kačury z edice Podivuhodné necesty. Kniha vznikla volnou kompozicí složenou ze stovek e-mailů mezi autory. Střídají se v ní řez písma v rámci použitého fontu, a to tak, jak to zrovna v tu chvíli přišlo autorům na mysl, tedy stejně jako řečník, který též občas kolísá hlasem, občas musí nabrat hlas, když má pocit, že posluchači usínají. I když se jedná o de facto dialog, není třeba číst knihu jako celek, lze začít kdekoliv – jak řekl Luboš Vlach, „to, že je ta knížka ulítlá, považuji za její přednost.“

ROMAN ŽIŽLAVSKÝ
Blánsnění

(Ears&Wind Records, 2016, kniha)

Sbírka poesie, povídek a esejů autora narozeného v Kyjově (1978), žijícího v současné době převážně v Praze, částečně v Bohuslavicích u Kyjova. Nějakou dobu pobýval jako buddhistický mnich v klášteře v Barmě. Prozatím mu vyšly knihy Meditace klidu a vhledu (Triton 2008), Buddhistická meditace (Triton 2008), Buddhismus (Triton 2008), Barmský meditační deník (Alternativa 2010) a Poutníková kuchařka – Praktický a nezávislý průvodce na cestu sebepoznání (Práh 2014).

Mikyho blog

Tak se zase rozdávali ftáci! Ne ledajací, ale rovnou zlatí, stříbrní, bronzoví... Deblní ankety jako Zlatý slavík nesleduji, nehlasuji... neb si myslím, že o žádný kulturní zážitek nejsem ochuzen.

Tak se zase rozdávali ftáci! České pop music a zákonům těch, kteří tahají za nitky, aby se slušně napakovali nerozumím. „Zlatý slavík“, fraška, kterou si nějak potomkové Husákových oblíbenců udržují od dob pseudokulturní vlády bolševika. A jede se dál! A ten vlak pořád kordácá po stejných kolejkách. Všichni drží hubu. Buď rád, že se vezeš! Muzikanti se bojí vyjádřit - aby si nezavřeli cestu na hodně slušně placená pódia... a tleská se sračkám, prostě žumpa!

Tak se zase rozdávali ftáci! Mají v tom nějaký bordel (ted' začínám i veršovat...), ocenění získal Ortel i rapper. Obojí není můj šálek kávy. Nemusím rapp, hip hop, ani angažovaný pop.

Tak se zase rozdávali ftáci! Chcete vyhrát Slavíka, ale nemáte talent? Nevadí! Rádi byste napsali píseň, kterou si budou lidé pobrukovat na zastávce, ale neumíte psát texty? Žádný problém! Objevil se nový hudební styl,

který nevyžaduje žádný talent. Angažovaný pop nasáklý xenofobií a hudební prostoduchostí. Interpreti se hrdě bijí v prsa, že se nebojí vystoupit proti vládnoucímu mainstreamu politické korektnosti a odvážně „nazývají věci pravými jmény“. Tak se zase rozdávali ftáci! Hromada protichůdných názorů, polemik, souhlasů i tvrdého odmítnutí. Nechal bych to hudebním kritikům, různým expertům, ať se v tom klidně patlají... Výsledky mě nechávají naprosto klidným, chladným. Je to jen soutěž a manipulace s hlasy a vkusem posluchačů. Hlasování v této anketě by se dalo srovnat s volbami. Většinou volíme to, co už známe nebo slycháme léta, popřípadě slyšíme od sousedů nebo v hospodě u piva, na to jsme prostě experti. A přitom je to jednoduché, budu poslouchat, pouštět si, chodit na muziku co se mi líbí a srát na nějaký oficiální vkus a výsledky pochybné soutěže. Tak se zase rozdávali ftáci! Mám nápad. Zřejmě bitva asi předem prohraná. Co tak hlasovat pro Havrana? Moc by se mi líbil titulček ve všech novinách „Havran Zlatým slavíkem“!

Prátelé, nebylo by to krásné?

Tak se zase rozdávali ftáci...

Miky Marusjak

Povídka:

Dědičná vina

In memoriam Janě Chylkové (1985–2006)
a pozůstalé dceři Marianě (*2004)

*Za své matky i otce zodpovídá každý sám?
Kdo je a kdo není obětí?
Zpložené dítě nesouc si podíl na svém početí?*

MATKA MAYA A JEJÍ DCERA

Z černé Ostravy putovat na vyviklaných kloubech v kyčlích, tak pramálo hraček stačí k dětství! Jedna mrkáci panna a ta druhá s ořezanými vlasy. Putovat od domu k domu se dvěma dřevěnými hrnci a s kufry jako prostitutky, věčně rozevřenými.

Uléhat v náruči provizoria, v mrazivých peřinách půjčených na jednu noc. Klíčovou dírkou spatřovat lascivní hry dospělých a proklečet hodiny u dveří zvenčí zamčeného pokoje. V kukátku rudé nehty matčiny zaryty kdesi v lopatkách a nad ní vrtošivé holé zadky plešatých strýců. Muset snášet jejich chiméry v nevládných rozbřescích kocovinových rán.

Jen slzička z kraje víčka, když ji matka prodá za tři stovky. Plesnivému strýci zachtělo se okusit tělíčka dítěte. Hrubými prackami hladí dvě květinčky bez opylování. Jen trošku roztáhneme kolínka jako u doktora..., zašeptal strejda.

Kde byla tvá maminka, když jsi volala? V kuchyni? Lahvová piva otvírala zuby, s opřenou pěstí o bradu. Tváří v tvář zrcadlu spatřovala se stará, dávno mrtvá pro všechno na světě.

V osmi letech znát, co je to hlad, sytit se kradeným ovocem ze sousedních zahrad a ve vyhnanství z dětských hřišť plést věnečky z pamplíšek, jež pak v modlitbách k Ježíškovi házet do říčky za hřbitovními zdmi, stavěných v dětských iluzích.

Ve škole poslední, v poslední lavici s hlavou plnou vši, tahání za uši, jízlivý smích navedených spolužaček a mravoučné kárání učitele s vyšpulenými rtíky.

MARJA

Nový otec jen o pár let starší než osvojená dcera, devatenáctiletý traktorista Eda, militantní týpek. Brzy ukazuje, kdo je pánem domu. Nastoluje vojnu a životní výcvik, vyhazuje boty z botníku, a ona je nekonečně leští a skládá zpět, pečlivě špičkami k sobě. V noci ji otčímat navštěvuje na zíněnce na verandě. Nezbyvá, než trpět pro čistotu pod nedorostlým hrudním košem v dětském pokojíku, kam v zimě padá sníh. Tajně se ukrádat do lednic pro syrovou nožku párku a nedýchat strachem, že bude odhalena, nebo za krkem ucítit vlhký dech.

Mít otce i matku naživu, přesto sirotkem, pak nelze, než popřít sebe, své jméno i příjmení, změnit si doklady a přejmenovat se třeba na Sandru. V noci uléhat do chlupatých paží, v údelu trísnění prostěradel. Do jamek vstříkovat Euforie a rozumět náhle všemu, vše být tak jasné a bezbolestné! Odemykat komnatu po komnatě, jejichž tajemství zůstanou navždy již zamčena. Nechat se vyvést výtahem až na střechy výškových budov, z nichž vidět svět jako na dlani. Stříhat krejčovský metr den po dni. Přeshívat mládí pod jehlou šicího stroje v babiččiny zástěry. S každou koupelí ztratit hrst vlasů a s každým plivnutím zub.

MARJE UMÍRÁ MATKA

Motat se nocí, vše nemilosrdně mazat a začínat znovu jen od pocitu, pár tichých obtisků vracet zpět do chodníku a opírat se o zeď, jež se pne v zádech jako břečtan po hřbitovní zdi. I v těch vyhořelých kalíšcích zůstalo jen napršeno! Odpočinek střeží plevel a náhrobek bez květin.

Já – ty, a mezi námi dlouhá vydezinfikovaná chodba, bloudění k tobě zpět přes nevětrané skříňně s pilně skrytými lahvemi domácí alkoholiky. Hledat tě v dlouhých seznamech jmen na tabulkách, ale nikde nejsi!

Tak rozbalovat každý skrčený uzlík zvlášť, ale spatřovat jen holátka hledající slova smíření na prahu k očištcí. Scvrklá těla znovu kroucená v embrya na té cestě zpět a sténání nad táhnoucím se časem. Vidět od rozechvělých brad srkat a ukapávat ovesnou kaši z nastavených lžic. Malátně potahovat ten vzduch zamořený kyselostí nasáklých plín močí.

Tak takhle voní umírání?

Dál procházet těmi pokoji a hledat tě, ale v čistě převlíknuté posteli už sedí cizí smrt a ustavičně vykřikuje: Sestřičko, kolik je hodin? Tak kolik je těch hodin?

Jak pošetilé spoléhat, že život pokračuje pouze dorůstajícími vlasy! Dcera a matka, minuly se snad jen o minutu, možná o den, o dva, možná o celá léta, o celé životy.

Už nebude kdy ti odpustit!

Návraty nad ránem, neobratně se přidržovat zdí. A ty, matko? Vracíš se také, jen do tmy, uléháš zpět do Matčina lůna. Cožpak opravdu stačí jen převlíknout postel?

Posvěcený plíšek tedy vtiskla do dlaně muži v županu, jenž seděl na chodbě, požádal ji o sklenici čaje, ať ho může rychleji spolknout.

MARJA ČEKÁ DĚTÁTKO

Žena uléhající na tvrdém loži, jemuž chybí jen přibít víko navrchu, je ve svých útrobách znovu vzkříšena Životem k životu. Ze zázračné fazole pak ze stran derou se ruce a nožičky, vlasy a chloupky, víčka ještě slepená, ale sluch už vnímá nekonečný Oceán. Pohyby nenarozeného odrážejí pohyby Země, v níž nespočine, dokud na rukou jen 9 prstů, tak směšně slepených žabí blánou.

V počítání do devíti smí spatřovat sebe v Bohu a Boha v sobě, bez důvodů k podezření, že by tomu mělo být jinak.

$9 + 9 = 18 = 1 + 8 = 9$ a $9 + 9 + 9 = 27 = 2 + 7 = 9$ a $9 + 9 + 9 + 9 = 36 = 3 + 6 = 9$

Když ještě vše je v něm a vše je v Bohu a je kam vyjít a kam se vracet. Než naroste ten desátý, ten nejdelší, než ho v křiku ven vystrčí, pravil kněz, když křičícímu dítěti poléval hlavičku svícenou vodou. Vítejte na cestě kříže a pokorně kráčeje ve šlépějích beránka!

Jenže výškové budovy jsou sanatorii s probořenými stropy. V pošetlosti hledat volné plochy v loketních jamkách. S elegantním kufříkem a dítětem v podpaží obcházet squaty. Mapovat zákopy vybombardovaných plání a zapisovat další křížky. Znovu a znovu střílet v posedlosti. Ještě jednou naposled. Vyhrát.

MARIANA, DCERA MARJI

Vytrhla chumel vlasů, tenkých a zpocených jako dlaň z dlaně mladšího bratra, tak moc se lekla. Pod dělnickými botami zůstala převržená stolička od piana, ještě se motala. Navoskovaná tvář visela beze slova, v očích vyplašené zvěře padala havraní perlička. Bratr se zeptal: *Kdo je to?*

Jen papírek vytržený z novin, odvětila sestra.

MARIANA O DESET LET POZDĚJI

Čekárna před dveřmi psychiatrické ambulance připomíná Archu pro lidské ztroskotance. Pacienti sedí v řadě na židličky, každý sudý se syndromem neklidných nohou, poslouchají šumění ticha ve svých nitrech, poslušně čekají na recept. Jak do mozku zadrápne se cizí chemie, hlava pohasne, jako když nežije, lidské bytosti plouží se jako přístroje bez bateriek, oněmělí jako hrací stroje bez klíče, ochočené šelmy v cirkuse. Taková nálada panuje před dveřmi ambulance.

Mariana seděla mezi nimi. Slzy jí stékaly po tváři jako hrachy a ukapávaly na těhotenské břicho. Už za měsíc porodí a odloží své dítě, aby mělo lepší život.

Řekněte, slečno, jaké je být dítětem a probouzet se v děsu nad přízrakem své matky? Terapeut položil stejnou, ale jinak formulovanou, otázku. Ležela na zelenkavém gauči, dlaněmi přikryla vlhké oči, pootevřela ústa, jako by vydechovala tíhu.

Vidím na mářách blede zubožené tělo, jen kosti v jehelníku, negativ přiložený ke slunci, polkla nasucho, ale statečně pokračovala: *Okolo ramen načesané mastné vlasy rostlé až k patám...*

DCERA MARIANINA

Stála před branou děčáku a nebylo kam jít. Ale babí léto zářilo barvami a vzduchem proudil příslib nového života. Oči se jí rozzářily zlatým listím.

Po osmnácti letech byla na svobodě! Stála na vlastních nohou. Rozeběhla se po perském koberci přímo před sebe, až ji nadzvedával silný vítr.

Máš rozvázané ruce, rozvázané nohy, jsi volná, tak utíkej, ať tě nedoboní!

Lucie Rušková

Dýmem: Zubatá dej už pokoj

Jak se blíží konec letošního roku nedá mi to, abych v krátkém zamyšlení nad jeho průběhem nepřipomněl celou plejádu těch nejskvělejších muzikantů světového formátu, kteří formovali mé hudební vnímání a po celá desetiletí mi přinášeli radost a potěšení z hudby – a kteří již tomuto času a prostoru nejsou přítomni.

Nevím, jak je to možné, ale rok 2016 se zapíše do hudební historie jakožto rok navýsost smutný, protože po schodech z jeho dnů odešlo do nebes mnoho mému srdci blízkých umělců.

Nevím, zda je to nějaký Boží záměr, aby si snad nejvyšší šéf povolal k sobě ty nejlepší, ale pokud ano, tak v nebi se paří na plné pecky a pivo teče proudem, marihuana voní z oken nebeského baru a holky se jen lepí. Tak jak to na pořádném mejdle má být.

Vždyť jen posuďte sami.

- 10. ledna odešel pařit David Bowie
- 18. ledna Glenn Frey – Eagles
- 23. ledna Jimmy Bain – Rainbow, Dio, Last in Line
- 28. ledna Paul Kantner – Jefferson Airplane, Jefferson Starship
- 8. března Sir George Martin – producent, hudební skladatel
- 21. dubna Prince
- 19. května John Berry – Beastie Boys
- 21. května Nick Menza – Megadeth, OHM
- 29. června Chris Squire
- 7. listopadu Leonard Cohen
- 4. prosince Radim Hladík
- 25. prosince George Michael

A tak milá zubatá, já vím, že když přijde čas, tak žádný kecý smrti nehnou, jak zpíval Pražský výběr. Ale přece jenom, co si tak na hezky dlouho vybrat dovolenou, nebo se podívat na zoubek třeba těm v oblecích, co posílají lidi proti sobě do válek? Ale prosím, prosím, muzikanty už nechej na pokoji.

A já si jdu pustit něco hezkého. Protože muzikant a umělec sice umřít může, ale show must go on! Na to, co po sobě zanechali, jsi zubatá krátká...

Miroslav Václavek

THE ROZLADĚN Live Plešovice a bonusy (Ears&Wind Records, 2017, CD)

THE ROZLADĚN

Po mnoha létech tlení v edičním plánu vydavatelství Ears&Wind Records přichází na řadu dobře uzrálá undergroundová legenda: The Rozladěni! CD bude vyvedeno včetně opulentního bookletu s historií a fotografiemi kapely. a jako základ poslouží živý záznam z Plešovic, který bude doplněn dalšími dochovanými archivními materiály. A pozor! The Rozladěni ve znovuoprášené formě zahrají a pokřtí desku na festivalu Krákor 2017 v Ostopovicích u Brna.

Tyto a další tituly
získáte internetově obchodě
drevenacikada.cz

Obchod Dřevěná cikáda najdete nejenom jako e-kšeft na internetu, ale nyní i nově v prostorách firmy Admira CZ, ulice Čápkova 21 v Brně. Místo, kde si můžete koupit, půjčit či nechat opravit náradí. Místo, kde je současně k mání muzika a čtivo, samizdaty, rarity. POUR FÉLICITER 2017. Punk's Not Dead.

DOPORUČUJEME:

21. ledna 2017

Music Club Fabrika České Budějovice:

THE ROZLADĚN, EČ, ĎABLOVI VČELAŘI

PROLUKY

Divadelní studio Paradox, Brno

3. března 2017

JAN SYTAŘ, NADÍVANÝ SKŘIVÁNEK, MARTIN ČINA, DAŠA VON FLAŠA, TOMÁŠ MÍKA & COMP., HONZÍKOVA CESTA, CHERRY STREET

FESTIVAL SPODNÍCH PROUDŮ

Divadelní studio Paradox, Brno

15. března 2017

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, LÁZNĚ KOBALT, SPROSTÁ A UBOHÁ a další... Program bude upřesněn.

PONAVAFEST

Park Lužánky, Brno

19.–21. května 2017

v plánu: **HLADOLET, TRAFO, LAMRAM JAM, KALAN, HROZNĚ, YLO–AFRICKÝ SLON, NARAJAMA, DUNAJ, URAGAN ANDREW & REGGAE ORTHODOX**, další bude časem doladěno, vstupné do klobouku

KRÁKOR DEVATENÁCTÝ

Ostopovice u Brna

Prostor bývalé Hitlerovy dálnice

16.–17. června 2017

BETONOVEJ BEZ, PAPRSKY INŽENÝRA GARINA, BANANA SPLIT A JEHO MORALISTÉ, MATKY Z VÝCHODU, THE ROZLADĚN (křest CD), **PO PRACOVNÍ DOBĚ, TRAFO, BEZ ZÁRUKY, SDRUŽENÍ RODIČŮ A PŘÁTEL ROPY, METALURG, SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, SPROSTÁ A UBOHÁ, LÁZNĚ KOBALT, HROZNĚ** (reedice rozebraného CD Už není čas), **PUTRESCIN** ...a další. Scéna v tunelu a plátěná scéna. Pořádá Ears&Wind Records, Rádio Cyp a Knajpen Kultur.

NENKOVSKÝ VŮDŠTOK

Nenkovice, u hřiště

31. června až 1. července 2017. Program bude upřesněn.

FESTIVAL NAPŘÍČ

Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy

1.–2. září 2017

v plánu: **PO PRACOVNÍ DOBĚ, ŠMOX, BERMUDSKEJ KVÁDR, INSEMINAČNÍ STANICE, MECLOPIN BAND, YHTEINEN MAKKARA, JOSEF KLÍČ, PBK BLUES, VOBRUČ BAND, VE VLASTNÍ ŠTÁVĚ, BALZAMINA, HLADOLET, PRVNÍ HOŘE, HROZNĚ, STBEND, NEVIDIM, TYRŠOVA SPOLEČNOST, PUTRESCIN, ŤOVAJZ & SPOL., JIŘÍ JELÍNEK** a další bude časem doladěno

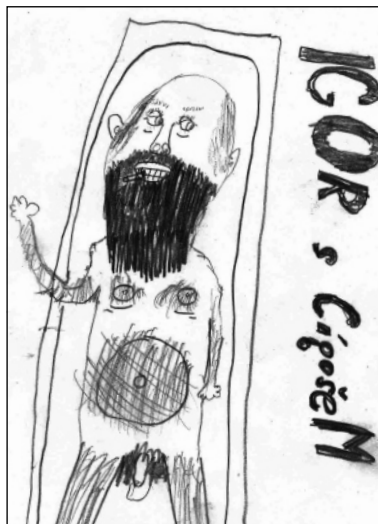
info: spodniproudy.cz

OHEŇ NA STŘEŠE:

„Jsem šokovaný a mám strach“ prohlásil podle serveru lidovky.cz model tmavé pleti z letáku Lidl. Diskont Lidl zveřejnil jeho fotografie v rámci propagace oblečení a rasistické komentáře na sebe nenechaly dlouho čekat. „Proč se ve vašich letáčích pro naši Českou republiku neustále objevují modelové negroidního typu?“ nebo „Proč máte na reklamním letáku černocho? Víte, že tím štvete hodně lidí, kteří ty dar-možrouty a parazity nemůžou ani cítit a bojí se jich?“ Skupina KKRD Boys trapnou událost okomentovala stylově „Intoši v klasicejch me-kách vysokyho školství Blansko, Vyškov, Břeclav, Kyjov a Pohořelice se od rána motaj na palici krz leták z Lídlu... místo top tržeb z toho teď maj tragikomedii KONEC LIDLU V ČECHÁCH ANEB JAK U NÁS ČERNÝM BORCUM CHUTNA ŽIVOT“ a ke komentáři namontovali namísto manekýna Alpha Dia z Deutschlandu Mirečka z Bás-níků. Chacha. ●●● Server Extra.cz přinesl zprávu: Tragédie v české popmusic: Tomáš Klus si přesešel varlata na koni! ●●● „Na Floridě zkoumali úspěšnost tanečnic u tyče. Nevím, jestli jste tam někdy byl, ale v takovém baru se těm tanečnicím házejí do klobouku – nebo se jim to strká rovnou za spodní prádlo – bankovky. No a oni zjistili, že když má ta holka ovulaci, čili je nejpłodnější, vydělá 57 dolarů za ho-dinu, když má takzvaně své dny, vydělá 27. To je celkem logické. Ale když užívá antikoncepční hormony, vydělá vždycky stejně, nějak ko-lem pětaticeti dolarů“ sdělil Radkin Honzák Týdeníku Echo 24 ●●● Server Idnes.cz přišel se statistikou: v českých médiích se o tom, že Hitler a jeho vojáci válčili na pervitinu, psalo za posledních patnáct let v roce 2002, 2004, 2008, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 ●●● Něm-ci oprášili legendárního Vinnetoua, ztvárnil ho mladý albánský herec Nik Xhelilaj a Nšoči hraje mexická herečka Iazue Lariosová. Dá se oče-kávat další multikulti skandál ●●● Čerstvě schválený protikuřácký zákon podnikatelům a jejich personálu zakazuje prodávat alkohol lidem, u nichž se dá předpokládat, že hned po jeho vypití půjdou dělat něco, při čem by mohli někomu ublížit nebo něco zničit

φ

DO KOUTA:

Žurnál Uši a Vítr láká nejen-om díky svému kvalitnímu zpravodajství čím dál víc dět-ských a týnejdřrovských očí. Pokud máte doma zvíře, možná jste tento trend mohli rovněž zaznamenat. Nenechávejte malá díla v šuplíku, zašlete je Do kouta. Například slečna Adéla L. (8 let) z Adamova nám poskytla obrá-zek s něžnou básničkou:

*Igor, Igor
přezdívkou má Fido, Fido
jako Fidorka
Ženu má jednu a děti tři
a každý den chodí do hospody*

INZERNA:

Punk bez číra, alternativa bez póz, garážovka bez garáže neboli nepop-ulární Balzamina hledá basáka či basaj-du, kamoša a spoluhráča v jednom, osobu, kterou by hrát něco takovýho bavilo. Nástin toho, co děláme a třeba jak se taky někdy tváříme na *band-zone.cz/balzamina* a *facebook.com/balzamina*. Kontakt *honza.kosmak@sez-nam.cz* ●●● Hladový kurvy shání basáka, co má rád hardcore, nebojí se experimentovat a je na něj spoleh *bandzone.cz/hladovkykurvy*

PŘEDPLATNÉ:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč. Porto ne-účtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme. Objednávejte prostřednictvím Dřevěné cikády: *drevenacikada.cz*, nebo přímo u nás: *redakce-usiavitr@email.cz* Archiv starších čísel: *spodniproudy.cz*

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: J. E. Frič, Státý Lukáš, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Ta Pájka, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Miroslav Míky Marusjak, Luboš Vlach, Lucie Rušková • Fotografové: Zdeněk Výkydal, Jan Drbal